

Historiek

1. VOORWOORD

Het is hier niet de bedoeling het voetbalspel te leren kennen met al zijn wetten en tactische mogelijkheden; ook niet een statistiek te maken van gewonnen en verloren wedstrijden; maar wel het voetbalspel in verband te brengen met de dorpsgemeenschap, het volksleven en de plaatselijke folklore over een tijdspanne van circa 75 jaar.

In de scholen studeert met meestal de politieke geschiedenis van een land, met vele oorlogen en heldendaden; doch ook de gebouwen, de wegen, de maatschappijen hebben hun geschiedenis en dus ook de dorpsvoetbalclub, die even interessant als leerzaam kan zijn want men leert er immers ook het verschil tussen hoofd- en bijzaak, tussen middel en doel, tussen oorzaak, gelegenheid en het gevolg.

De geschiedenis van de Reetse voetbalsport kan men in drie goed afgescheiden perioden verdelen, elk tijdstip onderbroken (of zeg het "afgebroken") door een paar jaren zonder georganiseerde voetbalsport.

Elke periode heeft ook haar eigen cachet, zonder verband te hebben met een ander voetbaltijdperk. Wij zullen drie tijdperken alzo indelen: ten eerste: het cafévoetbal voor en tijdens de eerste wereldoorlog; ten tweede: het aangesloten voetbalclub F.C REETH, bij het Katholiek Vlaams Sportverbond, tussen de twee oorlogen in en ten derde: de na de tweede wereldoorlog bij de Kon. Belgische Voetbalbond aangesloten club, REET S.K. Jozef Schoeters

2. Geschiedenis van de voetbalsport in Reet (door Jozef Schoeters)

DE VOETBALSPORT DOET ZIJN INTREDE ...

De eerste Belgische club was Antwerp, gesticht in 1880. De Belgische voetbalfederatie werd opgericht in 1895 en de eerste Antwerpse derby had plaats in 1901 : Beerschot-Antwerp 3-1.

Maar ook in Reet was men over voetbal gaan spreken. Vele Retenaren werkten aan de Antwerpse dokken en ze brachten van daar de eerste voetbalmicrobe in ons dorp. Ook enkele studenten deden een beetje aan voetbal, o.a. Victor Stevens, Emiel Huyghe, broer van Jef Huyghe die de prijs van Rome voor bouwkunde behaalde in 1911, Manuel Wuyts en later Albert Hens, die als oorlogsvrijwilliger sneuvelde in de buurt van Lier in de 1ste oorlog. Ze leerden een beetje voetballen in Mechelen, Antwerpen en Boom.

Op de speelplaats der jongensschool in de Kapelstraat (nu Laarstraat) werd er gesjot. Van spelregels kende men alleen dat men de handen niet mocht gebruiken. Men speelde meestal met een voddenbal en de klompenmakerijen van Karel Hendrickx en Louis Claes vaarden er best mee.

Regelmatig sneuvelde er ruiten en zowel ouders als meesters verboden dit gevaarlijk spel.

Op de speelplaats van 't Patronaat (Rurnstsestraat) begon men echter toch te voetballen. 's Zondags na het lof ging men naar dit ontspanningsgebouw, waar de jeugd tussen 12 en 21 jaar buiten toneel ook vele spelen kon beoefenen ... alsook sport en voetbal.

Zo werd er in 1910 een voetbalwedstrijd gespeeld in Boom tegen het plaatselijk Patronaat.

't Was de eerste echte wedstrijd van onze Retenaren ... maar niet de laatste !!

DE VOETBALKLUB "DE KLAUWAERTS" IN REET-CENTRUM

Een paar jaren voor de eerste wereldoorlog werd er in de kom van het dorp te Reet veel gepraat over voetbal en het stichten van een voetbalclub. Ook de mannen die 's zondags na het drieënlof naar het "Patronaat" gingen om zich te vermaken hadden de mond vol van de nieuwe volkssport. Er was zo al eens sporadisch gespeeld tegen een patronaatsafdeling van Boom, maar daar bleef het bij.

Tijdens de zomer van 1910 zat men 's avonds te praten op de aangevoerde canadaboomstammen van blokmaker Karel Hendrickx, tevens cafébaas van de "Belle Vue". Daar werden dan "De Klauwaerts" geboren. Men moest echter alles organiseren met de primitiefste middelen : er waren geen geldschieters en de ouderen van dagen waren over die wilde sport niet te spreken.

Het lokaal kwam natuurlijk in de Belle Vue want er speelden drie "zoons" van Karel in de ploeg : Jef, Gust en Frans.

't Was moeilijk een geschikt speelveld te vinden want geen enkele boer wilde er een weide voor afstaan. Men besloot dan te gaan sjotten op de braakliggende gronden der steenbakkerij even verder, en schuin over de toenmalige café aan "De Blauw Pan" op grondgebied Rumst. De goals die ongeveer de officiële afmetingen hadden, werden gemaakt van sparren, kepers uit de

steenbakkerijloodsen. Netten kende men niet en voor hoekvlaggetjes gebruikte men alleen een stok. Men had ook geen middelen om het terrein af te gieten. Jawel, op zekere keer bakende men de lijnen af met natgemaakt zagemeel, komende van de blokmakerij. Een heel groot werk, maar na een paar uren was 't zagemeel droog en waaide het weg met de wind.

Aan het speelveld werd verder nooit gewerkt : men voetbalde op oud, mager gras en na enige tijd was er nog alleen zand en zavel.

De clubkleuren waren blauw en wit. Iedere speler moest zelf zorgen voor alle voetbaluitrusting en er diende lidgeld betaald : 0,25 fr. bedroeg dat per maand (0,10 fr. voor de jongeren).

Kleedkamers waren er niet. Men kleepte zich uit naast het speelveld en een vriend (of vriendin) moest op de klederen passen. Niet iedereen had voetbal- schoenen met harde tippen en dus speelden velen met landschoenen.

Als spelers hadden we nog de gebroeders Tuymans Edward en Flor, Cruypelandts Juul en Miel (N.B. Op diens weide, rechts op 't einde van de Kneukelputlei, werd ook even gespeeld tot men er wegvloog van vader Jaak !), Sooi Moeyersons, Miel Persijn (doelverdediger) alsook Clement Van den Bril, die wel eens overliep naar "De leeuwen" aan de statie.

Op eigen terrein werd weinig gespeeld; het was ook maar half in orde. 't Waren allemaal vriendenmatches (?) zoals tegen "De Leeuwen" van aan Reet-Statie), Rupel-Nethe (Rumst), Studentenploeg (Boom) en andere.

De blokmakerij was feitelijk vergaderzaal, waar alles beslist werd, als samenstelling der ploeg en volgende tegenstrever.

Bij elke wedstrijd moesten beide ploegen een bal meebrengen en de arbiter was gewoonlijk de zondebok bij de verliezende partij.

Tijdens wereldoorlog 1 werd er nog wel gespeeld, maar de club kwijnde langzaam weg en stierf ... een roemloze dood.

DE VOETBALKLUB "DE LEEUWEN" AAN DE REETSE STATIE

Nadat rond 1912 de viaduct aan de Statie was voltooid om de stoomtram er te doen overrijden en men die tram naast de spoorweg deed bollen om er de Boomse baksteen te kunnen overslaan op de treinwagens, kwamen er een paar plaatsjes vrij om daar 's avonds wat te kunnen sjotten.

De Klauwaerts in 't dorp begonnen zich te organiseren en de mannen van aan de Statie wilden ook een voetbalclub hebben.

Toen waren daar 'n vijftal herbergen : op 't Hoekse (nu nog café), café de la Station, Au pavillon Belge bij Louis De Keyser, Trappekens op bij Jef Verschueren en bij Modest Flamée en zulks bracht heelwat bedrijvigheid mee. Als vrienden speelde men wel hier en daar voetbal, maar de stichting van een club bleef uit, alhoewel zulks in de lucht hing. Het uitbreken van wereldoorlog 1 was de schuld dat men de club niet over de doopvont kon houden, maar in 1915 ging de stichting toch door. Men kon zelfs een speelveld bemachtigen. Charles Crauwels en Juul Van Elshocht waren de 2 pioniers van de club. Jef Hellemans (gekend onder de naam "De Bank") woonde achter de villa van Jos Van Tichelen en huurde van deze een groot stuk land

achter de villahof. Jef was het boeren aldaar wat moe want die grond was er mager, doch droog en zavelachtig, geschikt voor een voetbalplein.

Alles kwam in kannen en kruiken. Spijtig, het veld lag niet vlak maar nog in bedden (gewenten), doch Charles Crauwels, die bij pachter Louis Vermylen werkte, kreeg aldaar al het nodige alaam alsook het paard om de vlakke goed effen te maken. Het lokaal kwam bij Nantje Gabriëls (die was gehuwd met de wed. Naegels) in "café de la Station" : immers er speelden twee zoons mee in de ploeg, nl. Louis en Victor Naegels. Men heette de club "De Leeuwen" en als kleuren nam men de Vlaamse leeuwenkleuren : geel en zwart.

Heel het voorjaar van 1915 was het een gezamenlijke bedrijvigheid aan de Statie, vooral aan het nieuwe speelveld. Dit werd volledig in orde gebracht : men wilde de Klauwaerts al dadelijk de loef afsteken. Er kwamen echte goals (maar geen netten); ook kwam er zelfs 'n primitieve neutrale zone. De verbondenheid en gemeenschapszin van het statievolk kwam weldra tot uiting en solidair trokken ze samen aan één zeel ... en ook aan dezelfde kant. De ledenwerving verliep vlot, alhoewel de maandelijks bijdrage van 0,25 fr. toen nogal vrij hoog lag. In 't begin floreerde het clublokaal "café de la Station" flink, maar dit verminderde langzamerhand. Kleedkamers vond men in de stallingen en bijgebouwen want de Naegels' en hadden buiten hun kolenhandel ook een boerderij. 't Was oorlog en men kon moeilijk aan een goede voetbal geraken. Schoenmaker Rikske De Roover moest het leder dikwijls naaien met els en pekdraad. Bij gebrek aan een blaas van rubber nam men wel eens een grote varkensblaas ... de bal stond nooit te hard.

"DE KLAUWAERTS" EN "DE LEEUWEN" - VERVOLG MET ANEKDOTEN (1912 - 1920)

De Leeuwen hadden na hun stichting als voetbalclub weldra 'n heleboel spelers. Bij de pioniers Charles Crauwels en Juul Van Elshocht telde men de gebroeders Naegels Louis en Victor, Juul Daniëls, Peer Hendrickx (kap.), Lathouwers Louis en Gust (doelverdediger), René Vroman, Louis en Juul De Laet, Van de Velde Louis, Jan en Jef en verder Sels Jef en Truyts Jan.

Van de Kontichse Pierstraat, het dorp en Keysershoek kwamen Rik Van Reeth, Gore Van Dessel, De Deeker Ward en Jef, Frans Waumans, Coveliers, Verhaert enz. Weldra speelde men met een eerste en tweede ploeg, die meestal uit jongeren bestond. Ieder moest natuurlijk voor zijn eigen uitrusting volledig instaan. De Leeuwen waren spoedig gekend en geroemd en hun wedstrijd begon met 3x de strijdkreet : Hip! Hip! Hoera!! Ook hadden ze een hele schaar supporters. Nu vond de club het ogenblik gepast om een veteranenafdeling te stichten en dit gebeurde met echt oude spelers zoals Jef Hellemans, Eduard Janssens, Louis Truyts, Wannes Van Meirhaeghe, Lowieke Bruno,.... Deze afdeling speelde maar één enkele wedstrijd en het was tegen de tweede ploeg van de Leeuwen. Rond het terrein heerste er een echte voetbalsfeer, maar ook wat anders. Men bolde met de teerlingen (banken voor grof geld), Marie Xaverius stond er met een snoepkraamke en het was er ook een geschikte oase om te vrijen. Madame Van Tichelen loerde al eens door de haag naar de sjotters en toen ze een godslastering hoorde, riep ze verontwaardigd uit : "Ze doen niets dan vloeken, terwijl onze soldaten als helden sneuvelen aan de IJser!".

In 't lokaal "de la Station" was het een binnen- en buitengeloop, zodat de kaarters niet meer aan hun trekken kwamen. Ze gaven het voorlopig op en het viertal (Rik Waumans, Jef Truyts, Jef Verschuren en Fons Sels) ging ook naar de voetbal kijken. Na één wedstrijd zag men ze niet meer.

De Leeuwen hadden ook een clublied, gemaakt door Juul Van Elshocht, gehuwd met de zuster van Jef De Laet. Men zong schampend op de Klauwaerts : "De Leeuwen zijn van goede stand. Zij reiken overal de vriendenhand. 't Is voor de Klauwaerts enen nijd. Die zinken in de grond van spijt, omdat ons clubken goed bestaat en nooit of nooit ten onder gaat" ... enz., met het refrein "En als ge wilt ne sjotter zijn, komt bij de Leeuwen (bis). En als ge wilt ne sjotter zijn, komt bij de Leeuwen, die spelen fijn".

De Leeuwen speelden ook de meeste tornooien. Zo speelde men te Berchem in een groot tornooi de finale tegen de plaatselijke bekende club "Leopold". Deze wedstrijd werd door de Leeuwen met 0-3 gewonnen na een felbetwiste en harde match. Op het einde van de twee helft sloeg de Leopold-doelverdediger naar de Reetse voorspeler Rik Van Reeth. Deze sloeg met zijn linker terug: hij had 2 tanden uitgeklopt ... maar zijn duim was gebroken.

Rikske Busschots, aangesloten bij de Klauwaerts, was geweldig rap en won elke dinsdag van Reet-kermis de 100 meter loopkoers. Men deed wat aan vriendjespolitiek bij de Klauwaerts en Rikske werd niet opgesteld tegen ... de Leeuwen. Rikske ging recht naar de statie, werd er met open armen ontvangen en kreeg de middenvoorplaats in het team bij de Leeuwen. Deze aalvlugge speler maakte 2 goals voor zijn nieuwe club en de Leeuwen wonnen met 2-0. Nu was het voor altijd gedaan met de dorpsderby's !

VOORBEREIDING EN STICHTING VAN DE EERSTE REETSE

COMPETITIEVOETBALCLUB. Rond de jaren '20 waren de voetbalclubs "De Klauwaerts" en "De Leeuwen" voorgoed ontbonden en verdwenen. De rivaliteit tussen dorp en statie bleef nog wat voortbestaan, vooral bij de schoolgaande jeugd die tijdens de speeltijden het telkens tegen elkaar opnamen met een voddenbal.

Na meer dan 4 jaar oorlog was men aan de heropbouw van 't land bezig, ieder had werk en er waren geen werklozen meer. Het liedje "en als de oorlog is gedaan, dan is 't doppen naar de maan..." was werkelijkheid geworden.

Vele jongens van Reet gingen in Boom naar school, meestal naar 't College. Tijdens de speeltijd sjetten men op de "koer" en tijdens de middag was het te doen op 't Zandpleintje aan de Molenstraat. Er werd dan te Reet zowat overal gesjot : op 't pleintje in 't dorp (nu gemeentehuis), aan de wissel, soms wel op een weide of braakliggende grond. Leonie De Wit-Switsers had in 't dorp een winkeltje en met er veel snoep te kopen kon men er aan een voetbal geraken. De Monne Moeyersons had alzo een voetbal bekomen, de eerste bij de jeugd. Nu groepeerde men zich een beetje en het clubje (?) ging naar Rumst al eens spelen, waar nog een voetbalplein lag. Overal ontstonden straatploegen : Delphi in Kontich, Prima te Waarloos, Verrassing aan het gehucht de Driehoek, doch in Reet kon men geen speelveld vinden! Er lieten zich spelers aansluiten bij Boom FC en anderen gingen in vreemde caféploegen spelen. Ook speelden er in de schoolploeg Middelbaar Onderwijs. De Reetse werkliedenjeugd werd aangetrokken door een bloeiende turnkring.

Later ontstond de Boerenjeugd en de K.A.J., die ook al eens voetbalden. Velen supporterden voor Beerschot, landskampioen in 1922, 24, 25 en 26. Men kwam in de Reetse cafés spelers opzoeken om in vreemde straatploegen te spelen ... ieder voelde het aankomen : er moest in Reet toch ook 'n voetbalploeg komen. Begin 1929, als een paar bestuursleden van een kleine Boomse club op een avond in café "De Turner" een paar spelers kwamen overhalen om bij hen aan te sluiten, dan gebeurde het. Na goed getrakteerd te hebben vertrokken ze zonder al te groot succes. De cafébaas stelde voor zelf een club te stichten en dat viel in goede aarde. De volgende week werd er zowat getraind op de grond van de gewezen plein der Leeuwen maar 't veld lag er weer in

bedden en 't was rap gedaan. Er werd nogmaals verzameling geblazen in "De Turner", naast café "De Kroon" rechtover de kerk. Men kwam er tot geen besluit en de bijeenkomst eindigde op een soort ruzie, veroorzaakt door een paar cafébazen die naar 't lokaal hunkerden. De volgende samenkomst had plaats bij Loke Claes in "De Kroon". Als voorlopige bestuursleden werden aangesteld : Flor Lauwers, Louis De Meulder, Leon Van Herck. Als spelers waren er de gebroeders Van Loock Jean en Louis, Hendrickx Hendrik en Victor, Jos Martin, Aug. Vermeylen, Jean Van Herck, e.a. Om een speelveld te vinden werd contact gelegd met Jef Landuydt, cafébaas aan het gehucht "De Noot", die een grote weide ter beschikking kon stellen. Het terrein kon maar 85 m. lang zijn (te weinig voor de KBVB) en de kleedkamers moesten zich bevinden in schuur en stallingen van "De Noot". Daar men, spijtig genoeg, niet kon voldoen aan de voorwaarden van de KBVB, moest men zich in verbinding stellen met het Kath. VI. Sportverbond (K.V.S.V.).

Dit gebeurde in de Nationalestraat 109 te Antwerpen, even voor Pasen 1929. Een Reetse ploeg zou nu in competitie spelen !

HOE DE KLUB REET F.C. GROEIDE NAAR HAAR HOOGTEPUNT IN HET V. K. S. V. Na de aansluiting bij het V.K.S.V. begon het grote werk; alles moest in regel zijn tegen september 1929 om in kompetitie te kunnen vertrekken. Er was nog geen geld in kas, maar met een paar spelende leden en de maandelijkse bijdrage der spelers kon men al de eerste onkosten dekken. Bestuur, spelers en supporters werkten hand in hand om het speelveld, liggende schuin over café De Noot, klaar te maken. De lengteas in Noord-Zuidrichting kon hoogstens 85 m. zijn en er kwam een neutrale zone, afgebakend met wat paaltjes en weidraad. De kleedkamers vond men in de bijgebouwen der café en water was er voldoende in de Molenbeek (waarin nog visjes zwommen). Echt, het V.K.S.V. zag niet nauw. De goals met netten en zomeer werden voor een civiel prijsje overgenomen van een straatploeg uit Waarloos. Met een dozijn kerels werd dit materiaal te voet in Waarloos gehaald op een warme zomeravond. De moedige dragers kwamen er zeer verheugd (?) na middernacht mee tot op hun plein. De spelers moesten zelf voor hun uitrusting zorgen, truitjes uitgezonderd, alsook een maandelijkse bijdrage betalen. Michel Van Haesendonck, wonende aan de Wissel, reed met zijn grote camion vol spelers, bestuur en supporters, die elk 5 fr. verplaatsingskosten betaalden. Er waren zelfs spelers die beste nieuwe voetbalschoenen kochten bij schoenhandel Louis Bouwens-Sels, die 120 fr. kostten (N.B., een brood van 1 kg. kostte toen 1 fr.). De hele zomer werden vriendenmatches gespeeld tegen ploegen uit Walem, Mechelen, Kontich e.a. Aan spelers had men geen gebrek; er waren zelfs veteranen bij die nooit hadden gesjot.

De club kreeg regelmatig een bal van de beste supporters (dat was toen al mode). Het bestuur werd definitief samengesteld met voorzitter Leon Van Herck, schrijver Frans Peeters en schatbewaarder Loke Claes. Kapitein der ploeg werd Jos Martin. Er werd gestart met de Reetse kleuren geel en rood. In competitie waren onze tegenstanders allen uit de Antwerpse omgeving. De eerste wedstrijd had plaats te Berchem-Groenenhoek tegen "Vlug en Vrij" en onze ploeg begon zeer zenuwachtig. Bij de rust stonden de Retenaren met 3-0 in 't krijt. In de kleedkamer kon men het niet begrijpen want men was er beter dan de thuisploeg. Bij de herneming was het al Reet dat de klok sloeg. Na 10' had Louis Van Loock er al 3-2 van gemaakt en na de gelijkmaker werden de gastheren overrompeld. De ref floot af met ... 3-7! Nu zat er de moet volledig in en zonder oefenmeester werd er toch duchtig getraind. Reet FC speelde dan tegen St.-Anna (Borgerhout), Ik Dien (Deurne), Familia (Mortsel) e.a. Men eindigde eervol op de 4de plaats. De club had heelwat supporters die 2 fr. toegang betaalden en mee op verplaatsing gingen.

Er was een scheidsrechter die men dikwijls als leider kreeg; het was een grote, magere sinjoor met een bril. In Reet noemde men hem "speculaas". Hij blies nooit tegen Reet en hij werd hier ook altijd goed ontvangen.

Begin december moest onze ploeg een wedstrijd gaan spelen op Oorderen. 't Was weer onze trouwe arbiter. Men won even voor het afblazen met 0-1 toen Rik Hendrickx de bal met de arm in doel verwerkte.

We namen onze scheidsrechter per camion mee naar zijn woonst in Antwerpen en kochten onderweg voor hem een grote speculaas. ('t was die dag juist 8 december).
VAN HET HOOGTEPUNT EN DE ZWANEZANG NAAR HET EINDE VAN REET F.C.
Na een tweetal seizoenen goede uitslagen te hebben behaald, kreeg Reet FC al enige betekenis in het V.K.S.V., hun voetbalverbond. De supportersschare groeide regelmatig en waar de Reetse ploeg kwam spelen had men 'n mooie recette. Men vertrok in 1931 voor het 3de speeljaar in de tweede hoogste afdeling (en het zou worden: derde keer, goede keer!). Er waren 4 klubs die na enkele weken spelen voor de titel in aanmerking kwamen : St.-Jan Borgerhout, St.-Anna Borgerhout, Groenenhoek Berchem en natuurlijk Reet F.C.

Na de eerste ronde was er nog weinig verschil tussen de vier favorieten. Zoals overal gebeurde het dat er wel eens wrijvingen bestonden tussen bestuursleden en ook spelers onderling; alsook schermutselingen op het plein, maar de wedstrijden kregen toch telkens hun normale einde. Men besloot zelfs een 2de ploeg te vormen om de bestaanszekerheid van de club te waarborgen. Weldra waren er spelers genoeg die de nodige kosten deden voor hun volledige uitrusting. Ze werden opgeleid met vriendenmatches maar kregen meestal klop! Hun laatste match speelden ze te Kontich tegen Delphi II; spijs de hevige tegenstand van het backpaar Rik Sels en Louis Wegge verloor men met 14-1. De kaars was voorgoed uit!

De terugronde van de eerste ploeg was bezig. Men won thuis tegen St.-Anna na een harde strijd met 2-1. Een paar weken later kwam Oorderen naar Reet (men was er in de heenronde gaan winnen met 0-1). Die tijd was Louis De Meulder erevoorzitter en zeer goed gekend in Oorderen waar nogal familie woonde langs moeders zijde (Veraart). Hij beloofde de spelers een liter cognac voor elk aangetekend doelpunt, op voorwaarde dat ze geen goal lieten tegenmaken. De Reetse spelers waren op hun hoede, speelden voor wat ze waard waren en wonnen met 13-0! Het laatste kwartier was er oppassen geblazen om toch geen doelpunt te laten aantekenen. Men nam geen risico meer, dit tot grote verbazing der bezoekers en Reetse supporters die van de hele cognaczaak niets afwisten. De 13 liter cognac werd omgezet in een lekkere vissouper in 't lokaal bij Loke Claes.

Begin maart was men op Groenenhoek gaan winnen met 1-3 na een heel goede wedstrijd en stond de ploeg op kop met één punt voorsprong op St.-Jan uit Borgerhout. Daar moest men gaan spelen 14 dagen voor Pasen 1932 en met een gelijkspel zou de titel naar Reet gaan.

Het was die zondagnamiddag 'n echt voetbalweer en er stonden vele supporters rond het speelveld. 't Begon heel goed voor de Retenaren want na 20' stond de ploeg met 0-2 aan de leiding. Toen werd J. Schoeters erg gekwetst en enkele minuten later ook Vic Hendrickx. Er werd met 9 man voortgespeeld (toen mocht men nog geen spelers vervangen) en Reet F.C. verloor uiteindelijk met 5-3. De teleurstelling was enorm en ... 't was de Reetse zwanezang. Men had voor de aftrap van de match nog een kampioenenfoto (?) genomen van de ploeg, met volgende spelers : Vinek Hendrik, Van Loock Jean en Louis, Hendrickx Henri en Victor, Vermeulen Mandus, Schoeters Jos, Vermeylen August, De Busschere Jos, Martin Jos en Vertongen Marcel. Jean Van Herck stond als speler, maar in soldatenplunje, naast zijn vrienden. Reet F.C. werd vice-kampioen, ieder speler kreeg een herinneringsmedaille van 't verbond na de competitie 1931-1932. Nu ging het snel bergaf met de Reetse club.

HET EINDE VAN REET F.C., MAAR TOCH NOG STRAATVOETBAL

Na het speeljaar 1931-1932 van Reet FC kon niemand vermoeden dat de club zo vlug naar haar ontbinding zou lopen. Maar zoals altijd, eens op de terugweg, gaat men vlugger naar de ondergang dan men had gedacht. Men ziet ook de oorzaken van het feilen te laat en het kwaad is dan gewoonlijk al geschied. Het verval van de club had verschillende oorzaken. Vooreerst en vooral het niet kunnen inschakelen van spelers die de eerste kernspelers konden vervangen. Een 14-tal min of meer begaafde spelers vormden de basis van de ploeg. Door huwelijk, onenigheid en kwetsuren had men weldra een tekort aan goede spelers en men vond geen vervangers in de tweede ploeg, die het ook voortijdig opgaf. Men deed beroep op vreemde spelers die wel talent bezaten, maar geen clubliefde. Ze kwamen niet alleen om te voetballen maar om pinten te krijgen : ze leenden geld, lieten caférekeningen onbetaald en gebruikten Reetse fietsen die ze erg gehavend terug brachten.

Men had de herberg van Jef Landuydt aan "De Noot" vergroot, het oude orgel speelde nog wel alomgekende aria's, maar de fut was eruit bij Reet F. C.

Tijdens de zomermaanden werd er ook regelmatig gevoetbald; 't was niet slecht voor de herbergen doch niet bevorderlijk voor de club. Hier volgen korte verslagen (?) van enkele wedstrijden.

Zo speelde men in een vierploegentornooi achter de kerk te Walem. Reet was favoriet en moest de eerste match spelen tegen een Rumstse ploeg. Bij de rust stond men met 3-0 voor maar tussen twee spelers kwam er een erge ruzie over 't maken van doelpunten. Reet verloor met 3-7 en men is de troosting niet gaan spelen. Terhagen speelde toen in de hoogste reeks van de Vlaamse Voetbalbond en kampte voor de titel tegen Dosko Brugge. Men speelde te Terhagen op een hard zavelveld aan de Kerkstraat. Na een harde match verloor Reet met 4-1 en kon naar huis met 3 erg gekwetste spelers. Het Reetse bestuurslid Vermeiren had een vriendenwedstrijd afgesloten te Hemiksem. Het terrein lag schuin over café "Terlocht". 't Was O.H. Hemelvaart en de meeste Retenaren hadden een "Rerum Novarum-kenteken", een wit-geel bloempje opsteken. De tegenpartij was nu juist "Rode Ster" uit het Arbeidersverbond.

Alles verliep kalm, maar op zeker ogenblik kreeg Jos Martin een flinke trap en godverde 'n beetje te hard. "Buiten", riep de ref en tot ieders verwondering vloog de Jos buiten omdat hij had gevloekt. Reet verloor met 3-2. In de zomer 1932 speelde Reet tegen Belgica Edegem dat toen ophef maakte in de hoogste voetbalafdeling. Er waren voor één keer affiches om de match aan te kondigen, die gespeeld werd met Molekens-kermis. De Hellemans' en e.a. kwamen met 'n ploegje en gaven echt voetballes. Ze maakten de Reetse spelers belachelijk en wonnen met 2-7.

Later werd er vernomen dat het Belgicabestuur erg verveeld zat met die affiches. Men had immers gespeeld tegen een ploeg uit een ander verbond. De nasleep der gemeentekiezing in 't najaar van 1932, de hardste en ook droevigste in de 20ste eeuw en ook de opgang van Boom F.C. waren mede de oorzaak dat men stopte in 1934. Het terrein werd een weide; alleen de goals bleven voorlopig staan.

NAAR STRAATVOETBAL EN JEUGDKLUBJES VLAK VOOR DE TWEDE WERELDOORLOG

Vele supporters beweerden dat Reet F.C. als competitieploeg te voorbarig had afgehaakt; ook was men verbluft omdat de ontbinding der club bijna plotseling was geschied. Van de toenmalige supporters zijn er nu nog die beweren dat men het toch verder zou kunnen bolwerken hebben. Hier een dubbel bewijs dat de kaars werkelijk uit was: Rond 1932 had men in Boom-Bosstraat ook 'n club gesticht en aangesloten bij het V.K.S.V. en het jaar eropvolgend kwam de club met name "Eendracht" 'n vriendschappelijke match spelen, maar werd afgetuigd met 8-0.

Doch ze kwamen 't volgend jaar weer op 't Reetse veld spelen en wonnen met 0-6. Bij de reserves, die nooit 'n wedstrijd hadden gewonnen, vond men geen enkele vervanger voor de eerste ploeg. Ze speelden ongeveer hun laatste match op Zandvliet. De thuisploeg kwam opdagen met slechts 9 spelers, mannen van tegen de 40 jaar. De Retenaren dachten hun eerste wedstrijd te winnen maar ze verloren met 11-0! Dus... Het speelveld aan de "Noot" was een weide geworden waar de koeien rustig graasden; de 2 goals bleven staan en niemand bekommerde er zich om. Wanneer de weide afgegraasd was kwam de geburenjeugd er wel eens voetballen. Jef Landuydt liet het jonge volkje maar betijen, die, als ze dorst hadden, toch van zijn weide kwamen om in zijn café te komen drinken. In 1935 kwam er weer een voetbalploegje in Reet-dorp. Men ging soms sjotten naar de "Noot", waar onder leiding van de talentvolle Jan Kennes zich 'n echt clubje vormde. Er speelden o.a. nog mee : Ed. Van der Auwera, P. Van Camp, Fr. en Alb. Van Meirhaeghe, Fr. Busschots, J. Wegge, L. Liekens, R. De Schutter, K. Naegels. Daartussen vond men een paar spelers uit de vroegere reserveploeg van Reet F.C., doch geen enkele meer van de 1ste ploeg. Men voetbalde meestal in de zomer en er werden regelmatig vriendenmat-chen gespeeld tegen ploegjes der aangrenzende gemeenten. Het clubje bleef goed bestaan en was zinnens aan te sluiten bij het V.K.S.V., waarbij ook in Terhagen juist een clubje was aangesloten, doch de mobilisatie van 1938 en zeker die van 1939 waren de oorzaken dat alles in duigen viel. Inmiddels had er zich een kringetje gevormd van spelertjes die een paar jaar jonger waren, meestal studenten. Velen hadden echt voetbaltalent, waren slim en rap. 't Was werkelijk een jong en fris ploegje. Kassier was Hubert Robijn, die met veel ernst de bijdragen bijhield om nu en dan een nieuwe bal te kopen. Als spelers had men er nog Deekers L. en Alf., Colders M. en Fr., Huyghe Em. (kap.), Herremans M., Persyn Ed., De Raeymaecker Fr. Ze speelden meestal op verplaatsing, veel aan de "Driehoek". Als ze aan de "Noot" speelden, waren de kleedkamers in de bijgebouwen van Gust Herremans. Ze wonnen regelmatig en toen het oudere ploegje van Jan Kennes door mobilisatie ten onder ging, kreeg men van daar nog versterking als o.a. Ed. Van der Auwera. We beschrijven een paar wedstrijden van dat clubje, dat absoluut geen caféploegje was, want na hun wedstrijden op verplaatsing fietsten ze dadelijk naar huis. Ze hadden geen lokaal, deden alles onder mekaar en op een doelmatige manier. Ze speelden meestal op verplaatsing. Ze werden bij hun opgang eens gevraagd om in 'n tornooi mee te spelen te Kontich. De circa 16-jarige kereltjes deden het heel goed en hadden de sympathie van alle kijkers, alhoewel ze zelf geen supporters bij hadden.

NOG OVER JEUGDCLUBJES EN OP WEG NAAR DE STICHTING VAN REET S.K.

Op een mooie zondag in augustus 1939 ging het clubje spelen tegen de reserveploeg van "Prima-Waarloos", gevestigd bij Stan Van Herck aan de grote baan, richting Kontich. (N.B. "Prima", zo heette het lekkerste bier dat door de firma Maes werd gebrouwen). Ze gingen recht naar de betonnen kleedkamers, maakten zich klaar en vanaf de start van de wedstrijd begonnen ze aan hun demonstratie. Alles verliep normaal en bij de rust was de stand 0-4 in Reets voordeel. Het duurde heelwat vooraleer de tweede speelhelft begon, want meer dan de helft van de "Prima"-spelers werd vervangen door spelers van hun eerste ploeg. De twee Reetse supporters deden het ploegje stoppen, door toedoen van hun kapitein Emiel Huyghe, indien de echte reservespelers niet terug kwamen. Na veel krakeel was alles afgelopen en een paar minuten later reden alle Reetse spelers terug naar huis.

Het beste matchke speelden ze op 15 augustus 1940 (het was al oorlog) in de Bosstraat op een hard terrein, gelegen naast de Dirkeputstraat, tegen 'n gekende caféploeg. Er waren heelwat kijkers.

't Was werkelijk spannend, vlug, hevig, maar toch fair. De Retenaren speelden best maar 't werd 1-1. In Terhagen bestond toen de aangesloten St.-Jozefploeg. Het Reetse clubje ging er tegen de eerste ploeg spelen maar verloor met 3-1.

Ook aan de Statie sjotte er een ploegje met Jos Truyts (kapitein), Vic Wils, J. Daniëls, K. Naegels en de uitstekende Gaston Block, die later nog met de dorpsploeg speelde. Ze hadden te weinig goede spelers en als plein verkozen ze de weide van De Meulder, gelegen rechts voor de viadukt (terrein waar ze meestal afvlogen), of speelden op het pleintje naast de winkel van Net Cools-Van de Velde, of trokken naar de "Reukens" achter de Bonte Koe, waar er altijd plaats was om te voetballen.

De ploeg was de primitiefste van alle. Ze hadden een bal, maar dat was alles.

Spijtig dat het flink ploegje uit het dorp af te rekenen had met de oorlogsomstandigheden, want een paar dorpingen staken de koppen bijeen om met zulk toekomstig materiaal (evenals in Rumst gebeurd was) aan te sluiten bij de K.B.V.B. Doch 't was maar uitgesteld.

Eind september legerde aan de Morenhoek een afdeling Duitsers. Ze kwamen tweemaal voetballen aan de "Noot", doch de derde keer keken ze aardig op. Vaderlandslievende dorpingen hadden de beide doelhouten heimelijk komen halen en niemand wist waarheen. De Duitsers dropen stil af ...

De oorlog, begonnen in 1940, veranderde langzamerhand het dorpsleven en reeds voor het einde van 't jaar waren al enkele jongeren tewerkgesteld in Duitsland. De voetbalactiviteit was praktisch stilgevallen.

Na de bevrijding van ons dorp, begin september 1944, kwam zich hier een grote legerploeg der Canadezen vestigen en die begonnen al dadelijk te voetballen. In oktober werd er reeds een wedstrijd gepland tegen de Retenaren.

REET TEGEN CANADEZEN, DORPSPLOEGJES EN... REET S.K.

Jaak Deyaert, die zich bij zijn oom A. Pycke-Westerlinck goed thuisvoelde en die evenals de familie vlot Engels sprak, organiseerde alles perfect; leende truien bij Boom F.C. en speelde zelf mee.

De goals van het vroegere FC Reet, die in 't begin van de oorlog verdwenen waren, kwamen terug voor de pinnen en er werd vlug een speelveld aangelegd rechtover het pachthof van landbouwer Hiel in de huidige Kneukelputlei. 't Was een mooie zondagnamiddag en er was veel volk.

Als Reetse spelers had ondermeer nog Mich. Van Santfoort, R. Van Dessel, Fr. De Raeymaecker, Alf. en L. Deckers, M. Herremans,....

De Canadezen hadden werkelijk een flinke ploeg en de Retenaren moesten het onderspit delven, zeker toen een Reetse basisspeler ontmoedigd te vroegtijdig het veld verliet.

Enkele dagen later werd de streek erg geteisterd door V-1 bommen en raketten en dit duurde tot einde maart 1945. Natuurlijk werd er in die periode niet gevoetbald.

Wanneer de oorlog definitief teneinde was door het afwerpen van de atoombommen op Japan, begin augustus 1945, kwam het voetballen weer ter sprake en werd er weer zowat overal gesjot zoals in de Morenhoek, aan de Statie, in de Molenstraat en weldra organiseerde de jeugd zich in geburenploegjes.

Het clubje van de Morenhoek was wel het voornaamste en gekendste in samenwerking met de jongens van aan de Beurs. Men speelde op een weide van pachter Devrieze. Het waren jonge knapen zoals A. Devrieze, gebr. Van Boxem, Van Rompaey, De Vos, Gillis, De Swert en zelfs de rappe L. Jennes van Waarloos. Er werd gespaard voor een voetbal en men ging dan spelen tegen Rumst-dorp, de Vosberg, ... telkens op het Rumstse B-pleintje, dat gelegen was naast het groot terrein. Verder tegen Waarloos op een beemd naast de grote baan, alsook tegen de Statie/Bonte Koe en dat gebeurde op de Reukens, waar de Morenhoek klop kreeg.

Maar ook de vroegere voetballers en voetballiefhebbers stonden niet stil er moest weer een Reetse club worden opgericht want in andere gemeenten werden de clubs als uit de grond gestampt. Zowel op werkmiddens als op de tram werd erover gesproken en meteen natuurlijk ook aan de Reetse cafétogen. Daar waren de eigenlijke eerste

stichtingsvergaderingen. Men ging soms wel links en rechts ten huize om wat te bespreken. Een club stichten kon wel maar ... de finances waren het grote probleem want een club kost veel geld.

Jan Truyts hield niet af ... er moest een club komen en op een avond kwam men dan bijeen in 't bureel van L. De Meulder, waar Ed. Taes de boekhouding verzorgde. De ontvangst was zeer hartelijk en ... positief. Men zocht naar een terrein en na veel onderhandelen kwam men tot 'n akkoord met Wed. Landuydt-Herremans en ook met Juul Huygelen die een deel van een weide moest afstaan om het speelveld, waar jaren voordien FC Reet speelde, de nodige afmetingen te geven. Een reglement werd gemaakt op kerstavond, 24 december 1945. In Antwerpen, bij het Provinciaal Comité, kwam alles in orde : Reet S.K. was gesticht en aangesloten bij de K.B.V.B. onder stamboeknummer 4423.

DE SOLIDAIRE ARBEID VAN DE REETSE VOETBALPIONIERS WORDT BELOOND.
Reet Sportkring deed op 7 februari 1946 de eerste stap bij de K.B.V.B. om in te schrijven en het was een vreugdevolle opluchting als het bericht toekwam dat de aansluiting op 7 mei 1946 werd aanvaard. Het was een voldongen feit. Ook stond vast dat het speelveld aan de "Noot" zou komen.

Men had een beetje gehoopt het veld te kunnen aanleggen in de lei van pachter Alfons Van Dessel, links op de hogere gronden tegen de boerderij, dus dicht tegen het dorp. Ook had men al eens eventjes samen gesjot op die weide en dit met zonen Clement, René en Juul Van Dessel, doch de vader wou absoluut geen voetbalveld op zijn gronden. Dus maar naar de "Noot", waar het langs de Molenbeek nogal drassig was. 't Eerste bestuur zag eruit als volgt : Jan Truyts, voorzitter, Edward Taes, secretaris, Jan Bal, penningmeester, Emiel Huyghe, Frans De Laet, Edward Van der Auwera, Jan Van Herck en Albert Van Meirhaeghe, ondervoorzitter. Met de reeds aangesloten spelers en ook verzorger Fons Van Linden werden de werkzaamheden opgeknapt. Men begon er vlak na de winter aan.

Men zou aan het speelveld slechts het noodzakelijkste ten uitvoer brengen om de goedkeuring te kunnen bekomen door het provinciaal komiteit. Die keuring zou gebeuren wanneer de club liet weten dat alles in orde was. Vooreerst moest het plein juist worden afgebakend met de gekende hoekvlaggen. De goals werden gemaakt door Jan Truyts. De houten balken hadden maximum afmetingen en aan de voorzijde wel een tweetal mm. te dik. Bij elke 2-jaarlijkse keuring zei Jan dat zulks kwam door de lagen verf; toch hebben ze meer dan 20 jaar dienst gedaan. Een paar supporters, goede vogelnettenbreiers, maakten de netten met het beste materiaal : ze deden meer dan 10 jaar dienst. De neutrale zone was afgezet door houten paaltjes met weidedraad verbonden. De firma Van Cauwenbergh uit Rumst zorgde voor de ruwbouw in betonnen platen van de kleedkamers der bezoekers, het hokje van de scheidsrechter en het bergplaatsje voor alle benodigdheden, dat proppensvol stak maar toch moest dienst doen als winket voor de tickettenverkoop. Toegang 10 fr. en 5 fr. (kinderen). Het houtwerk voor de afwerking kwam meestal van de niet meer gebruikte kermistent van Jan Truyts. Schatbewaarder Bal zorgde voor oude cementen vloertegels en legde ze als een vloerder.

De eigen spelers moesten zich omkleden en wassen in de schuur van de "Noot". Water was er gemakkelijk te vinden in de Molenbeek, waardoor toen nog helder water vloeiende : er was immers geen leidingwater. Kalk werd gekocht bij metser Nagels die in de buurt woonde. Weldra had men wel twee terreinverzorgers gevonden : Juul De Laet en Frans Janssens. Ze deden het toen gratis en brachten veelal zelf hout en kolen mee om vuur te maken in de kleedkamers. Spijtig dat Juul De Laet op 3 oktober 1951 overleed. Alles kostte een hoop geld maar de nieuwe club kreeg veel steun en alles werd aangepakt om geld in kas te brengen. In het voorjaar, alsook in augustus, werden enkele

vriendenmatchen gespeeld en de vooruitzichten waren gunstig. De voorwerkers van Reet S.K. mochten fier zijn op hun geleverd werk.

DE EERSTE COMPETITIEJAREN VAN REET S.K. (a)

We kunnen de geschiedenis van Reet S.K. in twee grote tijdvakken verdelen en dit volgens de ligging van het terrein. Het eerste tijdvak bestaat dus uit de eerste acht voetbaljaren toen het terrein aan de herberg de "Noot" lag; dus vanaf het speeljaar 1946-1947 tot en met dit van 1953-1954.

We bespreken eerst de Reetse ploegen, die daar hebben gevoetbald, afzonderlijk en zullen toch de chronologische volgorde trachten te eerbiedigen. In het voorjaar van 1946 kwamen de spelers oefenen onder leiding van Albert Suykens, gekende speler in de 1ste ploeg van Boom F.C. en betwistten een paar vriendenwedstrijden Gustaaf van Breedam, oefenmeester en oud-speler van Boom F.C., bracht de ploeg naar haar eerste wedstrijd en dit in een reeks die uit 14 ploegen bestond. Het was een verplaatsing naar Tisselt.

Afgevaardigde Jan Truyts zette de volgende spelers op het scheidsrechtersblad :

Verbruggen Alfred (doelverd.), Verbruggen Juliaan, Deekers Alfons en Louis, Van Dessel Juul, Kennes Jan (kap.), Lotry Lode (onderkap.), Herremans Marcel, Colders Marcel en François en Van der Auwera Eduard.

Toen waren nog geen vervangingen toegelaten. De uitslag was 1-1. 't Was een goede start voor de ploeg en ieder was tevreden.

Men eindigde op de tiende plaats en Exc. Puurs werd kampioen. Het volgende jaar was de elfde plaats voor Reet. Het derde levensjaar van de club was uitstekend. Reet verbaasde iedereen, stond weldra op kop en in 'n dagblad vroeg men "Wie verslaat Reet?". De volgende zondag was het Reet-Rumst, een massa volk aan de "Noot", doch de punten gingen naar Rumst, dat dit jaar kampioen werd. Reet kwam toch nog aan op de derde plaats, gelijk met Puurs, dat het volgende jaar eerst eindigde wanneer Reet zich 6de rangschikte. Het seizoen 1950-1951 kwam Schelle als nieuwe ploeg in de reeks. Reet eindigde 5de doch Schelle werd kampioen met 11 punten voorsprong. Die ploeg haalde 57 punten op 60, verloor geen enkele maal en maakte 169 doelpunten. De club had haar beste pijlen verschoten - men eindigde het volgende jaar op de 11de plaats en FC Putte werd kampioen - deze ploeg werd op Reet met 4-0 ingeblikt tot eenieders verwondering - maar 't was een echte zwanezang. Immers de volgende speeljaren eindigde Reet respectievelijk 12de en 13de op veertien ploegen.

Het tweede levensjaar van Reet S.K. startte men ook met een reservenploeg. Deze heeft 6 jaar in competitie gespeeld; wel geen potten gebroken aangaande de rangschikking maar het was een echte vriendenkring. Franske Van Oirschot tekende als 22-jarige bij Reet S.K. in augustus '47. Hij was de ziel van de reserveploeg; zorgde ervoor dat zijn ploeg aan de club niet te veel geld kostte. Hij organiseerde speelreizen met de autobus en stond als kapitein vriendelijk ten dienste van eenieder. Bieravonden en souperen stond regelmatig op het programma. Franske kreeg na 2 jaar veel steun van Pieter Peeters, die altijd op post was en als schoenmaker de voetbalschoenen voor een appel en een ei herstelde. Hij werd later scheidsrechter en bleef zijn Reetse club steeds trouw. Bij gebrek aan nieuwkomers stopten de reserves in 1953.

DE EERSTE KOMPETITIEJAREN VAN REET S.K. (b)

MET JEUGDPLOEGEN IN HET EERSTE TIJDVAK OP HET TERREIN AAN DE "NOOT"

Reet S.K. was met haar eerste en enige ploeg gestart in 1946. Het volgende speeljaar kwam men ook met een reserveploeg op. Er werd ook veel aan een jeugd ploeg gedacht want de Reetse bestuursleden zagen met lede ogen enkele talentvolle jeugdspelers van het dorp aansluiten bij Boom FC, alsook bij Terhagen VV en Rupel SK, die toen allebei ophef maakten in de nationale bevordering. 't Was maar normaal dat men bij die clubs ging aansluiten want bij Reet SK speelde men toch met geen jeugd. Het Reetse bestuur en zeker Jan Truyts, kamde het dorp af, op zoek naar kadetten. Na twee jaar te hebben gezocht kon men toch een dozijn jongeren aansluiten en in september '49 vertrok men

dan toch met een kadettenploeg, doch men kon het maar één jaar bolwerken. 't Was voor de club een hele financiële opoffering om truien en schoenen te kunnen kopen voor de spelertjes. Achiël Meert was de kapitein en bezieler van het ploegje. Naast zijn broer Jos waren de bijzonderste spelers : Vermant Eugene, Peeters Alfons, Vermeylen Remy en Warnier Julien (doelverdediger). Jos Martin, die inmiddels bij het bestuur was aangesloten, deed de verplaatsingen met een kleine vrachtauto doch de oudste spelers reden met de fiets; ofwel was het Jan Truyts die met zijn grote reneubelwagen reed. 't Waren meestal nederlagen. De mannekens hadden nooit in competitie gespeeld en over training werd weinig gesproken. De mooiste uitslag was nog de 3-3 op Rupel ... tegen hun B-ploeg en waar Fonske Peeters het de Rupelverdediging lastig maakte. Het speeljaar liep teneinde en de kadettenkaars doofde voorgoed uit.

In 1950 probeerde men het met junioren. 't Was een moeilijk begin. Constant De Laet, kapitein en zoon van de terreinverzorger, trainde in de schuur van de "Noot" zijn medespelers, een ware vriendenkring, die elke woensdag op post waren. Het beterde elke wedstrijd ('t waren immers allemaal nieuwelingen) maar einde november was er nog geen enkel punt binnenschot. Begin december kwam er versterking met Jan Wils, Gust Crauwels en Frans Nuyts. Met daarbij de pioniers Verduyck Modest, Vermant René, Mermans Kamiel, Scheers Jozef, Liekens André, Maes François, Van Boxem Maurice, e.a., ging men op Nielse winnen met 2-3. De moed zat er in, men stichtte 'n spaarkaske en einde seizoen ging men met het gespaarde geld op reis : tweemaal naar Mol om te spelen tegen FC Mol en volgende zondag tegen SV Mol. 't Volgende jaar waren bijna allen nog junioren met daarbij nog Faes Gerard, Antonio Marcel en De Bruyn Wilfried en zo werden flinke matches gespeeld. Zo won men thuis met 9-0 tegen Hemiksem. Op het slijkveld aan de "Noot" stonden de junioren aan de rust met 0-4 in 't krijt tegen Terhagen. Het werd nog 4-4 en de bezoekers waren blij dat de ref afblies. De laatste wedstrijd werd op Beerschot gespeeld (men deed bijna alle verplaatsingen per fiets) en 't werd 4-0. Na de match vond Jan Wils zijn fiets niet meer (???) De voorzitter van Beerschot, De Paepe, beloofde voor de Jan een nieuwe fiets aan afgevaardigde J. Schoeters. Even later was men met de fiets van Jan terug. Met het drinkgeld van de club kwam men wat later thuis.

DE EERSTE KOMPETITIEJAREN VAN REET S.K. (c) OVER BESTUURSLEDEN EN SPELERS

Toen op Kerstavond 1945 het huishoudelijk reglement van Reet S.K. werd opgesteld en goedgekeurd, waren er de reeds genoemde bestuursleden. Als de club startte in september '46 kwamen er nog enkele bij : Joris Martin, Jan Van Loock, Leo Van Miert. Tot januari '51 kwamen er nog enigen bij als o.m. Karel Verschueren, Jan Notelteirs, maar slechts een paar hebben een basisfunctie vervuld : Jos Claes, secretaris, Louis Van Tongelen, schatbewaarder, Ferdinand Vervliet, voorzitter en ook Juul Van Dessel, later als schatbewaarder. Enkele bestuursleden lieten het ook vroeg afweten.

Eigenaardig genoeg had men geen bestuursaansluitingen meer tussen januari '51 en september '54 nadat ook Karel Van hoylandt en Jan Lamot toetraden.

Zulks had wel zijn reden. Het bestuur had wel een paar lidkaarten laten tekenen voor afgevaardigden alsook door Dr. Raeymaeckers (buiten het bestuur blijvende) en deze werd als erevoorzitter gevraagd. Deze nam die functie gewillig aan en hij was die jaren een steun voor de club op alle gebied. Alle bestuursleden verdienen veel lof voor hetgeen ze tijdens die moeilijke jaren hebben gepresteerd.

Na het eerste speeljaar werden de kleedkamers verder afgebouwd zodat de Reetse spelers zich daar ook konden omkleden. Daarbij werd ook een betonnen afsluiting geplaatst ten zuiden van het speelveld zodat niemand nog het spel vanaf de straat kon zien en volgen. later werd de waterleiding tot aan het terrein gebracht, wat een hele opluchting was voor de terreinverzorgers. Ook werd het speelveld in juli '51 gedraineerd (?) met mutsaarden, een groot werk zonder veel resultaat : 't bleef er moerassig.

In 1952 kwam er een verlichting : kostelijk grapje met weinig licht. Het duurde een heel tijdje eer de spelers de competitiegeest onder de knie hadden; ze hadden immers de jeugdreeksen niet doorlopen. De uitslagen waren in 't begin niets bijzonders. Sommige spelers stopten hun bedrijvigheid en weer anderen sloten bij de club aan. In 1948 kwam er versterking. Het waren meestal overgangen voor één jaar en we citeren: Roger Brits, Edward Herremans, Gaston Olyslaegers, Georges Van der Heyden, Emiel Van der Auwera, e.a. 't Werd het beste jaar voor Reet S. K: men werd 5de en de twee eropvolgende jaren weer ereplaatsen voor de club (6de en 5de). Die drie jaren floreerde het en men had zelfs een clublied.

De tekst kwam van Jan Bergmans die dichtersbloed in zijn aders voelde vloeien. 't Werd gezongen op de wijs van het toenmalige kermisdeuntje "Chareltje,". De spelers werden daarin een voor een opgehemeld en Gaston Olyslaegers was de luideklige voorzanger.

Begin augustus werd de gekende Reetse voorspelers Alfons Deckers naar Nielse getransfereerd voor 40.000 fr. Reet kreeg bovendien nog de Nielse spelers Hendrik Brits, Alfred Verbeeck en Louis Hellemans, die de ploeg ging trainen. Het vlotte niet goed meer bij de club en de trainer werd in '52 voortverkocht aan Schelle. Georges Van der Heyden nam de trainingen op zich gedurende twee jaar.

DE EERSTE COMPETITIEJAREN VAN REET S.K. (d) HET MOEILIJKE FINANCIEREN VAN DE CLUB.

Bij de stichting van een voetbalclub moet men om te beginnen drie spreekwoordelijke gezegden onder ogen nemen: Koken kost geld - Waar een wil is is een weg - Alle begin is moeilijk. Dit was zeker zo het geval bij de geboorte van Reet S.K. waarbij ook: goed begonnen is half gewonnen. Gelukkiglijk was door de maandenlange voorbereiding met vergaderingen en besprekingen van de clubstichters alles degelijk overwogen zodat ieder wist waar men aan toe was. Toen waren er nog geen rijke milde sponsors en het was een grote uitzondering wanneer men ergens 'n café aantrof die aan de inrichting verbonden was. Hoe kwam er nu zaad in 't bakske? Iedere aangeslotene moest jaarlijks 20 fr. bijdrage betalen. Men ging weldra op zoek naar steunende leden - de sympathieke bestuursleden werden zelden afgewezen - en die jaarlijkse steun schommelde van 20 fr. tot zelfs 1 .000 fr. De ontvangsten bij een thuiswedstrijd waren ook niet schitterend : gewoonlijk had men - alle onkosten afgerekend - circa 250 fr. over. Op acht jaar had men slechts tweemaal veel volk binnen de omheining. 't Was tijdens het derde speeljaar bij een wedstrijd tegen Rurnst en twee jaar later tegen Schelle. Voor het eerst kreeg men in 1952 van 't Gemeentebestuur een jaarlijkse toelage van 1.500 fr. Bij elke thuiswedstrijd was er wat te verbollen in 't lokaal de "Noot" zoals een konijn, een kieken, een rozijnenbrood, een koffieservies. Dit bracht soms meer op dan de ontvangsten op 't terrein. Het bestuur maakte zelfs een winstje bij de verkoop der kaarten voor de wedstrijd België-Holland. Men trachtte ook wel geld bijeen te krijgen met het inrichten van allerlei feestelijkheden, o.a. toneel, Revue, Bonte avond, bier- en dans- avonden, mosselsoupers. In 't café "De Sportvriend" bij K. Van Hoylandt had men een supportersclubje opgericht dat de club ook flink steunde. Met Molekenskermiss hield men zelfs 'n bal in de schuur van het lokaal, dat eigenlijk een klein zaaltje was.

Buiten de bondsrekeningen moest er ook heelwat betaald worden, zoals het huren van 't speelveld (1500 fr.), daarbij het onderhouden der inrichting, aankoop spelersmateriaal, verplaatsing spelers en later waterleiding en verlichting. Als er rode cijfers kwamen, waren Frans De Laet en Jan Truyts de traditionele geldschieters.

De verplaatsing met de eerste ploeg gebeurde per autobus. Volgens de afstand kostte dit 500 fr. tot 650 fr. Reserven en soms junioren reden meestal met Frans Daniëls (ook afgevaardigde), die de spelers in zijn kleine vrachtauto plaatste en slechts 150 fr. per rit vroeg.

De eerste vijf levensjaren van Reet S.K. had men geen enkele speler verkocht noch aangekocht. Tijdens de zomer van '51 kwam Nielse, dat toen in bevordering speelde, vragen om de uitstekende Reetse voorspeler aan te kopen. Eindelijk kwam men te Niel tot een akkoord. Reet ontving voor haar speler 40.000 fr. en kreeg nog 3 Nielse spelers, die diezelfde avond voor Reet tekenden. 't Was 'n goede zaak voor de club : er was nog juist 1635,5 fr. in kas ... en 't nieuwe jaar stond voor de deur. De toenmalige voorzitter Ferdinand Vervliet zei op de jaarvergadering van 4 augustus 1951, die grote som bedoelende : "We zullen er hard op nijpen...."

REET S.K. VAN DE DREIGENDE ONDERGANG GERED (1954)

Vanaf het nieuwe speeljaar in 1952 ging het met de dorpsclub hoe langer, hoe slechter. Er waren verschillende oorzaken en totaal onafhankelijk van het toenmalige bestuur dat toch alles in het werk stelde om beternis te brengen in de plaatselijke club. Nadat men het had moeten opgeven met kadetten en junioren, bracht men ook in 1953 geen reserves meer in competitie; er werd alleen voortgedaan met de eerste ploeg. De reserves alsook de junioren hadden te weinig contact met de eerste ploeg; 't was als een "staat in 'n staat". De eerste ploeg hield ook strak aan haar opstelling en zo kon de continuïteit of het voortbestaan van de club niet gewaarborgd blijven. Door de slechte prestaties van de ploeg kwam er ook minder volk naar de "Noot". Clubvoorzitter en schatbewaarder verhuisden; men richtte minder activiteiten in om de kas te spijzen en 't geld raakte stilaan op.

Het seizoen 53/54 was voor de club echt miserabel; men kon op vele spelers geen beroep meer doen en als Clement De Groof erg gekwetst werd op Rapid Mechelen, was er de fut gans uit en 't was een geluk dat Jan Wils kwam om onder de lat te staan. Tijdens de terugronde moesten de bestuursleden 's zondags voormiddag vaak op zoek naar 'n paar gewillige sjotter. Jos van der Heyden, die de ploeg nog trainde, had slechts enkele spelers waarop hij kon staat gaan, o.a. Juul Van Dessel, Lode Lotry, Edmond Van de Laer, Poliet Smets, Gaston Olyslaegers, Clement De Groof en later Jan Wils. Er werd op de voorlaatste plaats geëindigd met 9 punten en Nieuwendijk had met slechts 2 punten de rode lantaarn van de Retenaren afgesnoept.

Doch de hoofdoorzaak van 't verval was ongetwijfeld de slechte toestand van het speelveld. Toen de ploeg op paasmaandag nog een inhaalwedstrijd moest betwisten, was 's morgens vroeg de terreinweide vruchtbaar gemaakt met een degelijke vloeibare bemesting. Frans Notelteirs en zoon Jan zorgden ervoor dat het voornaamste produkt werd opgeruimd zodat de match toch kon doorgaan. Bij regenweer was het er een ware slijkpoel en de mutsaarddrainering had weinig resultaat.

Jos Martin, die als voorzitter doorzicht en ondervinding had, besliste met Jan Truyts om in beperkte kring 'n speciale vergadering te beleggen om te oordelen of de club ja dan niet alzo kon blijven voortbestaan. De bijeenkomst had plaats in 't café bij schatbewaarder Juul Van Dessel. Buiten de drie genoemden waren toen, begin maart 1954, nog aanwezig : Eduard Taes, J. Schoeters en Alb. Van Meirhaeghe. Deze laatste had van zijn vader Johannes, die toen schepen van Openbare Werken was, de stelligste verzekering gekregen dat Reet S.K. 'n nieuw speelveld zou krijgen achter de jongensschool. De gronden van de C.O.O. en van de Kerkeraad zouden door de gemeente afgehuurd worden en ter beschikking worden gesteld voor de club.

Vader Van Meirhaeghe redde Reet S.K., was er en bleef er de ziel van. Op die voorwaarden zou men voortdoen, beaamden de zes aanwezigen. Toen Juul Van Dessel de boeken en rekeningen bovenhaalde stond de club voor bijna 6.000 fr. in de rode cijfers. 't Geld werd onderling bijeengelegd en alles werd afbetaald op hoop van zege ... afwachten voor de nieuwe plein ! **EEN NIEUWE START OP EEN NIEUW SPEELVELD**
Na de beslissende vergadering in 't lokaal bij Juul Van Dessel was het bestuur dadelijk in actie om zekerheid te krijgen over het feit dat de club 'n nieuw speelveld zou kunnen aanleggen achter de Jongensschool.

Clubsekretaris Truyts ging poolshoogte nemen bij pastoor Vervloesem, die op het punt stond om de parochie te verlaten, en werd met open armen ontvangen; alsook burgemeester Roelandts was voor het nieuwe terrein gewonnen.

De leden van de C.O.O. en die van de kerkfabriek waren het eens en zouden hun perceel grond aan 't gemeentebestuur verhuren, dat dan het terrein aan het Reet S.K.-bestuur zou ter beschikking stellen. Het westelijk deel, dit van de kerkfabriek, werd nog gehuurd door L. Belis-Van Loock maar deze huur werd door Reet S.K. afgekocht. Het deel vlak achter de school lag al twee jaar vogelwei omdat Frans Busschots die arme grond niet verder bewerkte. Maar ook de B.J.B., die toen een flinke ruitersafdeling bezat, kreeg een deel van het veld langs de noordzijde toegewezen over 'n breedte van circa 40 meter. Het was voor de ruiters een geschikt en droog oefenterrein. Schepen Van Meirhaeghe was nu in zijn nopjes : hij had zijn doel bereikt aangaande zijn geliefde voetbalclub. 't Was een groot geluk dat de voetbimicrobe de vroegere geldschietters terug te pakken kreeg en alzo kon weer op steun gerekend worden, wat absoluut noodzakelijk was. Wanneer pachter Belis het laatste gras van 't veld had gehaald en de grond ter beschikking stelde van de club, begon men te meten en de grond te effenen.

De grote verhuis kon beginnen. Bestuursleden en spelers waren elke avond op post om alles op te knappen. Juul Van Dessel zorgde voor de grote vrachtwagen van zijn werkgever en aan de Noot werden de bijna acht jaren oude kleedkamers en afsluitingen met de bekwaamste zorg afgebroken en opgeladen. Men zette alles netjes af achter de school en als door ware stielmannen werden de kleedkamers weerom rechtgezet en ook gevloerd.

Speelveld en neutrale zone werden stipt afgemeten; men becijferde het deskundig en ... 't was een mooi voetbalveld van 100 m. op 55 m. De beide houten waren aan de Noot uit de grond gehaald maar de onderste delen die al 8 jaar in de grond zaten, rotten langzaam af. Jan Truyts zorgde de nieuwe benen en zo zagen ze er na schildering weer nieuw uit. Met de netten was 't ook erg gesteld; ze vertoonden verschillende te grote gaten die steeds door gelegenheidskoorden werden toegetrest. Jef Herremans, die vogelnetten kon breien, zat vele avonden aan de herstelling met meer dan één bolleke fijne koord.

Do bezaaiing gebeurde met het gekregen zaad van een hooizolder, hetgeen meer onkruid dan gras op de plein bracht maar ... het nieuwe terrein werd door de bond goed bevonden.

De parochiale geestelijkheid wijdde de nieuwe instelling in. Pastoor Van Kriekinghe en onderpastoor Elst namen wederzijds 5 strafschoppen en lieten alzo blijken dat ze vroeger ook gesjot hadden.

Moedig en vol vertrouwen, zonder eigenliefde maar met ware clubliefde, vertrok Reet S.K. in competitie met een eerste ploeg alsook met kadetten waarop alle hoop voor de toekomst gevestigd was.

DE TWEE REETSE PLOEGEN EN ... HUN EERSTE "VLAAMSE KERMIS" IN 1955.

De Reetse club had acht jaar aan de Noot gevoetbald en in september 1954 startte men op het nieuw speelveld achter de Jongensschool. De eerste ploeg kreeg buiten Louis Jennes feitelijk geen versterking maar toch was er een lichtpuntje : de bijna 33-jarige René De Herdt kwam op 11.8.54 van Kontich onze ploeg versterken en trainen.

Nu kon het bestuur de ploeg toch regelmatig opstellen en de einduitslag was iets beter : ze eindigde met 14 punten voor Wavria en Nieuwendijk. De kadettenploeg had in mei aan de Noot een vriendenmatchke verloren tegen Hove met 0-3, doch begin september won men op Hove met 1-3. Het waren meestal handige spelertjes die voor de eerste maal in competitie uitkwamen. We citeren graag hun namen : Naegels Willy, Van der Auwera Jos, Liekens Raymond, Geluykens François en Jos, Vermeulen André, Van Meirhaeghe Jean, Van Herck Leon, Mermans Louis, Storms Albert, Cools André en later nog Vermeulen Raymond, Van Herck François,

Hun eerste officiële wedstrijd moesten ze spelen op S.C. Mechelen en ze wonnen er met 1-5. Alleen geroutineerde ploegen als Malinois en Rupel overrompelden de Retenaren. Bij hun thuiswedstrijden kregen ze heelwat aanmoedigingen en ze eindigden op een eervolle vijfde plaats.

De geest in de club was merkkelijk verbeterd en er werden meer en meer aansluitingen genoteerd. De supporters kwamen terug en 't was een verheugende vaststelling dat de seniores hun jonge spelertjes kwamen aanmoedigen achter de jongensschool en dat deze knapen altijd op post waren als de eerste ploeg er speelde.

Het bestuur moest alles met weinig financiële middelen organiseren.

Gelukkiglijk werden de truien gratis gewassen, water mocht men halen aan 't kraantje van 't schoolhuis, verlichting in de kleedkamers kwam er vanaf de jongensschool, kachelhout haalde men bij Jan Truys en bij Emiel Gillis kon men alles vinden om het terrein wekelijks af te gieten.

Het clubbestuur besloot na rijp overleg een Vlaamse Kermis in te richten tijdens de tweede helft van augustus 1955 om toch wat geld in kas te krijgen, want regelmatig moest men nog beroep doen op milde geldschieters. Inmiddels was Juul Van Dessel verhuisd naar Rumst en Reet S.K. zat zonder lokaal. Er waren toen in 't dorp en aan de Wissel samen nog een tiental café's en het bestuur besloot van om de week te vergaderen in een van die drankgelegenheden, alzo zou men kunnen rekenen op de sympathie van de herbergiers. De vergaderingen duurden soms tot middernacht maar er werd nuttig werk verricht. Er waren drie kermisdagen voorzien : zaterdag, zondag en maandag. De club kreeg van Fons Gillis gratis een groot, metalen booggeraamte dat na het overspannen van zeilen 'n ware danstent werd. De bieren kwamen via burgemeester Roelandts van de brouwerij Maes, alsook van bierhandel Louis Rombouts.

Wipschutterskring en duivenbond werkten graag mee. Aan elke club van de provincie werden lootjes gestuurd van de reuzentombola. Er was een ballonprijskamp, frituur en schietkraam, koude schotel, dozen werpen, altijd prijs, ... enzovoort vond men achter de jongensschool. 't Voornaamste was nog wel het oprichten van een terreincaféke dat nu moest dienst doen als bodega en met kasseien bevloerd werd, iets wat geen beletsel was voor de levenslustige dansparen.

Dit primitief afdakje tegen de jongensschool bleef er na hun kermis staan en bleef dan ook maar "bodega" heten.

Bestuursleden en spelende leden hielpen alles plaatsen en deden daarmee drie dagen dienst op hun Vlaamse Kermis met geestdriftige overtuiging.

't Werd een sukses over gans de lijn. Het dubbel doel was bereikt : in de gunst geraken van het dorpsvolk en zonder stroperij 'n mooie winst verzekeren ten gunste van Reet S.K. Bij de afrekeningen werden voor meer dan 20.000 fr. schulden afbetaald en er bleef nog ruim 22.000 fr. over voor de club, die de nieuwe schatbewaarder Leon De Wael kon inboeken.

HARDE STRIJD EN ... GROOTSTE VLAAMSE KERMIS DOOR ORKAAN VERWOEST (1957)

Toen Reet S.K. in 1955 met 3 ploegen - eerste, reserven en knapen - in competitie vertrok was er van ploegversterking nog geen sprake; gelukkiglijk waren de financiële zorgen zo goed als opgelost. Men zou verder roeien met de riemen die men had en 't geld der club spaarzaam beheren.

Het primitief terreincaféke, dat de naam "Bodega" bleef behouden, werd waterpas gevloerd met een laagje beton te leggen over de kasseien. Bij een thuiswedstrijd waren er eens acht bakken bier verkocht. Het bestuur was de koning te rijk en bekeek met voldoening de hoge stapel bierbakken. Inmiddels had men een nieuw lokaal gekozen, nl. "De Wissel" bij Juul De Schutter, die kwam supporteren en dan ook tot het bestuur toetrad. De uitslagen der ploegen waren niks bijzonders. De eerste ploeg eindigde als voorlaatste vóór Tisselt en de scholieren eindigden nog best en dit op de 6de plaats.

Voor het volgend speeljaar was er feitelijk geen verandering. De ploeg wed wel versterkt met de 26-jarige Louis Pauwels van Willebroek. Deze vlugge rechtsbuiten leverde regelmatig hout bij clubsecretaris Truyts.

De eerste ploeg eindigde weerom voorlaatste vóór de nieuwe ploeg uit Breendonk. In de zomer van 1956 had er een goed gelukte Vlaamse Kermis plaatsgehad achter het scholeke in de Kapelstraat en dit ten voordele van het missiewerk van pater Emiel Gielis. Aangespoord door zulk sukses droomden de Harmonie en de Voetbal nu ook van 'n Vlaamse Kermis.

Beide organisaties zouden samenwerken om geld in de lade te brengen. De feestelijkheden werden gepland tijdens het groot verlof in 1957 en zouden plaats hebben op het voetbalveld. De Harmonie richtte het festival van "Fedekam" in op het terrein, waarbij verschillende maatschappijen optraden.

Tussen de speelplaats der jongensschool en het voetbalveld was 'n gemetselde afsluiting waarin een opening werd gekapt om het volk langs daar naar de Vlaamse Kermis te brengen.

Midden op het voetbalveld kwam een grote ronde danstent waarop de mooie vlag van Reet S.K. wapperde. Alle mogelijke kraampjes werden opgetimmerd en versierd om de inrichting speciaal aantrekkelijk te maken. De vooruitzichten waren zeer gunstig en beide verenigingen zouden gouden zaken maken.

Vanaf donderdag voor de feestelijkheden werd het warmer en warmer en men bracht vrijdag vaten bier, die men in de grond groef om tegen de warmte te beschutten. 's Zaterdag ging de Vlaamse Kermis open; ieder voelde de warmte drukken en 'n zwoele atmosfeer hing over de omgeving. In de bodega was 't onhoudbaar warm en men had enkele ruiten weggenomen om toch wat frisheid te kunnen binnenlaten.

In de verte boven het Boomse park hingen enkele donderkoppen, de lucht werd er rood, 'n plots aanrukkende wind gierde over de omgeving.

De zwetende muzikanten van Heindonk hadden juist hun vrolijke aria's gespeeld en de bekende harmonie Rosalia van Edegem deed al spelende haar intrede. De storm brak los, de windhoos kringelde zich rond de kraampjes en 'n orkaan maakte z'ch van de streek meester. De kraampjes bogen ineem, de zeilen der danstent scheurden kapot, het stukgerukte vaandel van Reet S.K. slingerde in de lucht. Ieder redde wat er nog te redden was.

't Volk verschuilde zich in de klaslokalen en wachtte geduldig het einde van de ramp af terwijl de Edegemse muzikanten al maar door speelden van de boerinnekens en hun zwaaiende rokjes.

Rond acht uur werd het stil en ieder keek gelaten naar de verwoesting, een echte ravage, veroorzaakt door 'n ware tornado.

De met sterke buizen en zeildoeken opgetimmerde kraampjes waren als kaartenhuisjes neergeplooid, gescheurd en vernield.

Er werd heel de nacht gezwoegd om 's anderendaags alles terug in orde te brengen, iets waar men maar gedeeltelijk in slaagde.

't Was een ramp voor de beide dorpsorganisaties en ... toen ieder dacht dat de inrichters een hele som zouden moeten bijleggen, viel alles nog mee. Na de eindafrekening werden Voetbal en Harmonie elk nog circa 3000 fr. rijker.

In 1960 werd er weerom een Vlaamse Kermis gehouden waarbij een rallye en een grote modeshow attractiepunten moesten worden, maar het was een grote flop. De onkosten waren wat te hoog gelopen en de winst was zeer miniem. **MET EENVOUDIGE VERSTERKING TOCH NAAR BETERE VOETBALUITSLAGEN.**

Men zou ook kunnen spreken van vijf jaar stage van Reet S.K. Nadat alle littekens van die erg verwoeste Vlaamse Kermis uitgewist waren en ieder terug tot bezinning was gekomen, verheugde zich het bestuur toch om de versterking voor de eerste ploeg.

Julien Verbruggen, die de Reetse club voor enkele jaren had verlaten, kwam terug en

van VV Terhagen bekwam men Louis Possemiers en Leon Van Asch, die als trainer werd aangesteld.

Er werd ernstig geoefend zodat de fysieke krachten niet meer tekortschoten. Verbruggen en Possemiers waren dan ook nog fijne techniekers en taktiekers - de spelers leerden werkelijk bij - en alzo kwam er een degelijk ploegje in 't veld. De uitslagen waren natuurlijk ook veel beter geworden en de ploeg stond dan steeds rond de 5de plaats gerangschikt. Er kwamen meer en meer supporters kijken achter de jongensschool en met reserven en 'n jeugd ploeg in competitie was er 's voormiddags ook altijd voetbal te zien op het Reetse terrein waar het caféke, de bodega, goede zaken deed.

Uiteindelijk veroverde Reet S.K. de zesde plaats op 16 ploegen met 35 punten. 't Was een goed jaar voor de club, immers de vorige vijf seizoenen belandde men telkens bij de laatste drie aan. Het volgende jaar moest de club vrede nemen met de 9de plaats maar na twee jaar moesten Van Asch en Possemiers de club verlaten. Pé Claes ('t Schake) kwam als speler-trainer naar Reet. Die tijd was August Vermeylen te Reet burgemeester en zoon Alfons was reeds vanaf 1954 aangesloten bij Reet S.K., doch zijn broer, Louis, had bij Rupel getekend toen men in Reet nog niet met kadetten speelde. Hij zou graag naar Reet komen maar Rupel hield het been stijf.

Na een paar vergaderingen kocht de Reetse club dan toch Louis, 'n stoere verdediger, plus Van den Bergh Gerard (De Perre), een rappe doch dikwijls te persoonlijke speler voor 20.000 fr. Frans De Laet zou nogmaals de geldschieter zijn. Tijdens die droge zomer in 1959 werd het terreincaféke merklijk vergroot, zodat het geschikt bleek voor mosselloeien. De nieuwe trainer kon voor zijn eerste ploeg al beroep doen op 'n paar jongeren die de jeugdreeksen in eigen club hadden doorgemaakt, o.a. L. Van Herck, R. Liekens, A. Vermeulen, Fr. Geluykens. De goede uitslagen bleven niet uit en het derde stagejaar was verbluffend en men eindigde op de 4de plaats.

Het volgende jaar (60-61) was nog beter : de ploeg eindigde 3de na F.C. Bonheiden (kampioen) en F.C. Wintam. Pé Claes bleef nog 'n jaar bij Reet.

De 20-jarige Leon Van Herek was door R.C. Mechelen begeerd en hij werd bij Reet aangekocht voor één seizoen met optie voor 50.000 fr. Spijtig voor Leon was dit juist zijn soldatentijd; hij speelde wel een paar wedstrijden - zonder training - bij de reserven maar kon z'n talent aldaar niet perfekt tonen. Dit seizoen was voor Reet S.K. werkelijk het hardste. Er waren toen 'n paar ploegen die de titel betrachtten. Reet kon zich tegen die hardheid niet verdedigen. Tenslotte werd Molenzonen-Heist kampioen en Reet S.K. eindigde op de 6de plaats met 35 punten.

Wanneer de kadetten speelden was er altijd volk achter de jongensschool het was een flink ploegje en werd dan ook kampioen in de reeks. We citeren graag een aantal namen : De Weerd Louis, Servaes Frans en Willy, Naegels Michel, Van Apers André, Persyn Raymond, Herremans Frans, Van Hoylandt Karel, Geluykens Luc, Sels Albert, Scheers André, Schoeters Paul.

REET S.K. VERBETERT STELSELMATIG HAAR INRICHTING EN GROEIT UIT TOT KAMPIOEN

De club groeit dus uit tot kampioen maar zulks zou, als gezegd, nog acht jaar duren. Het was toen ook een tasten en zoeken naar basisbestuursleden, alhoewel Jan Truys het ambt van clubsecretaris bleef vervullen. Er kwam in die jaren regelmatig iemand de rangen vervoegen : Alfons Costermans, Louis Beeckmans, Louis Van de Laer, Gerard Faes en anderen. Ook Jozef Van Herck die door Jan Truys ingewijd werd in de secretaristaak. Wegens ernstige ziekte liet Jan Truys deze ook aanstellen als dd-secretaris op 29 november 1967 en omdat het seizoen eropvolgend niet mocht begonnen met een dd-secretaris werd hij ook aangesteld als vast secretaris. Bij de bestuursverkiezingen kwamen steeds te weinig kandidaten opdagen en dat is wel spijtig want elke groepering die niet op tijd ruimte maakt voor nieuwe mensen met nieuwe

ideeën, lijdt aan aderverkalking door zich in te graven in vastgeankerde stellingen. Dat kan fataal worden voor elke beweging.

De verbeteringen aan de inrichting werden bijna alle door leden en supporters uitgevoerd. Hier volgen een dozijn van die bijzonderste activiteiten en dit tot aan het kampioenenjaar 1970. Ze hebben de club 'n goede standing gegeven.

Voor het sekretariaat had men vanaf februari 1963 voor het eerst briefpapier en omslagen met de Reet S.K.-hoofding. De eerste nodige palen voor de verlichting bemachtigde de club op 4 mei van dat jaar; ze werden door vrachtvoerder Jos Wijn op de grote baan aan de "Koekoek" gehaald. Er kwamen 8 spiegellampen van 500 W. De kosten beliepen samen meer dan 30.000 fr. en er werd toen ook 'n grasmachine van 9.150 fr. aangekocht bij de firma De Schutter. Het volgende jaar, 1964, kon men in de 's Herenbaan nog oude telefoonpalen krijgen voor de verlichting die alzo regelmatig verbeterde.

Voor het seizoen 64/65 bracht de club de eerste abonnementen in omloop, kostprijs 200 fr. In 1965 startte de club met 2 jeugd ploegen, nl. scholieren en kadetten. Er waren slechts 2 armtierige cabines doch de Reetse spelers konden zich vanaf nu omkleden in een gang van de school : vroeger moest dit meestal gebeuren in de bodega. Na vele besprekingen werd er besloten nieuwe kleedkamers te zetten langs de noordkant van het speelveld. Dit gebeurde tijdens de zomer van 1966. De benodigdheden werden geleverd door de firma Van Cauwenbergh uit Rumst en op 8 juni kwam het eerste materiaal toe. Die zomer werd er flink gewerkt door clubleden en sympathisanten. Ze maakten een groot cabien voor de thuisploeg (opdat die er 2 ploegen zou kunnen inbrengen) en 2 gewone voor de bezoekers, alsook 'n kleedkamer voor de arbiter, alsmede een bergplaats en W.C. Van de Antwerpse kledingszaak In 't Meuleken kreeg men 160 kapstokken en van Tavo de buizen om er staanders mee te maken. Toen alles kant en klaar was had de inhuldiging plaats op 20 augustus met een receptie in de bodega.

De oude cabines werden nog gebruikt als bergplaats (rommelkot). Het afdak voor de staanplaatsen werd gemaakt in november van dat jaar; de onkosten beliepen 10.373 fr. waarvan 8.250 fr. voor de gemeente. Na de winter in 1967 werd het oefenveldje naast de cabines klaargemaakt (de B.J.B.-ruitervereniging was toen ontbonden) en vlak na het seizoen kwam de drainering tot stand. De Technische Dienst B.B.-Leuven maakte het plan en op 31 mei legde de firma Rens uit Boechout de plastieken buizendrainering. De afwatering kon geleid worden naar de riolering van de firma Tavo. Bij de verbouwing van de jongensschool moest u het terreincafé (bodega) verdwijnen om plaats te maken voor de turnzaal en sanitaire inrichting. Na heelwat vergaderingen werd er besloten het nieuwe terreincafé in 'n "L"-vorm te maken en dit aan de ingang van de inrichting, zo ongeveer op de plaats der eerste cabines, waarvan nog ongeveer de helft kon blijven staan. De firma Van Cauwenbergh bracht het materiaal en op 23 maart 1968 begon men aan de opbouw. Bevloering bestond uit oude gekregen dalles en er werd 'n grote toog gemetseld. De binneninrichting was fijn verzorgd en de verwarming gebeurde met een warmeluchtblazer, geleverd door pvba De Wijngaert uit Baal. Toen werd er ook nog een grote grasmaaier aangekocht voor 39.500 fr. Het volgende jaar werd er in de nieuwe bodega boven de dalles een mooie vloer gelegd, geleverd door Lamberts-Hermans uit Londerzeel.

Door de verbouwing der school was het ook gedaan met aldaar water te halen en de club liet zelf de waterleiding leggen voor het terreincafé en de kleedkamers, waar er de eerste stortbaden kwamen. Dit gebeurde tijdens de zomer 1969, het startjaar waarop de eerste ploeg het kampioenschap zou veroveren.

REET S.K. VERBETERT STELSELMATIG HAAR INRICHTING EN GROEIT UIT TOT KAMPIOEN

In deel a) onder deze hoofding werd er gehandeld over de materiële verbetering van de club gedurende die acht jaar en nu zal het vooral gaan over de lange weg en de harde strijd van de club om reekskampioen te worden met de eerste ploeg, reserven, scholieren en kadetten.

De lange winter die in januari '63 begon en het speelveld voor weken onder sneeuw bedolft maakte het oefenen onmogelijk, doch men kon in de zaal van het Gildenhuis trainen. Dat was toen nog de oude zaal. Poliet Smets trainde toen de ploeg die 5de eindigde. Fons Cras werd voor het volgende jaar afgestaan aan Boom F.C. en hij speelde zijn eerste wedstrijd in de ploeg tegen Union. Begin september 1963 was het kermis aan de statie en ook vierden er de echtelingen Charel Vermant-De Bruyn hun gouden bruiloft. De hoekcafé van L. De Meulder stond ledig. Reet S.K. hield er die dagen de herberg open en maakte circa 13.000 fr. winst. Het speeljaar 63/64 werd er getraind onder leiding van Pé Claes. Knapen en scholieren speelden kampioen en werden op 't gemeentehuis ontvangen. De eerste ploeg eindigde vijfde. Tijdens de overgangperiode in 1964 werd Louis De Weerdts aan Malinois afgestaan met optie over drie jaar met afbetalingen volgens verhoudingen 3-4-8 en 20 en dit voor totaal 350.000 fr.

Die zomer had er een Vlaamse Kermis plaats om de terreinkosten te kunnen dekken, met wipschieting op de schoolkoer, met kaart-, tafelfootbal- en grote duivenprijskamp. De toegangsprijs bedroeg 10 fr. Het weder was van die aard dat de kosten amper konden gedekt. We zien het nog zo voor onze ogen gebeuren dat de wind het dekzeil lichtte en een grote gulp water vlak achter een net ervandaan dansend paartje neerkwam.

Edmond De Cuyper werd nu oefenmeester en bleef dit gedurende drie jaar. In 1965 eindigde Reet S.K. op de 2de plaats na Hemiksem. Er kwam nog een plaats vrij voor stijging naar 2e Provinciaal. De eerste wedstrijd werd op Schilde gewonnen met 2-5, doch de kans werd verkeken toen men de thuis- match (gespeeld op Kontich) met 0-1 verloor tegen Immer Voort, ploeg die uiteindelijk gemakkelijk de finale won. Het volgende jaar eindigde Reet weer op de 2de plaats na Oude God. Ook nu kwam er een plaats vrij om hoger te klimmen. Men won tegen Schilde en Meer, doch verloor tegen Vosselaar op het terrein van Nijlen, op Sinksen, 29 mei '66.

De volgende drie jaar eindigde de club respectievelijk op de 3de, de 2de en nogmaals op de 2de plaats.

Op 30 mei, tweede Sinksendag 1966 (de dag na de ongelukkige match op Nijlen), beleefde de club haar eerste internationaal contact door toedoen van Frans Van hoylandt. De eerste ploeg en de scholieren gingen 'n match spelen in Wuppertal-Vohwinkel (Duitsland). Ze werden er extra-goed ontvangen en wonnen beide wedstrijden.

Omwille van verbouwingen van 't Gildenhuis richtte de club een welgelukt bal in op 5 maart '67 in de zaal van de Koekoek. De kadetten speelden voor de derde keer kampioen en ze wonnen het paastornooi van Kontich. De spelers uit Wuppertal-Vohwinkel brachten met twee ploegen een tegenbezoek op de Pinksterdagen en 's maandags had er een veertocht plaats op de Schelde met 'n Flandriaboot.

Silvain Boen werd dat jaar als trainer aangenomen. Reet S.K. had tot dan toe goed gebekerd en schakelde Nielse, Rupel en Bornem uit, zodat men in de Beker van België mocht starten. De eerste (en laatste) wedstrijd werd gespeeld op Schulen (achter Diest) en verloren met 7-2.

Tijdens het speeljaar 67/68 won de club de premie van "Het Volk", zijnde 2.000 fr. voor het beste doelgemiddelde aller reeksen in drie opeenvolgende wedstrijden; men speelde tegen Rapid, Hingene en Breendonk. Met de Pinksterdagen reisde men weer naar Wuppertal-Vohwinkel en weerom met eerste ploeg en scholieren. Zowel in '69 als in '70 werden de reserven kampioen. Op donderdag 24 april '69 ging de ploeg tegen Beveren een vriendenmatch spelen. Ze verloor wel met 3-1 (Reets doelpunt van Luc Martin die de

Beverse jeugd achter zich wist als schoolmeester ginder), doch de Retenaren speelden een flinke wedstrijd. Bestuursleden van Beveren voorspelden "Reet S.K. speelt volgend jaar voorzeker kampioen!" en ze hadden warempel gelijk. Inderdaad, in 1970 speelde Reet S.K. kampioen met 13 punten voorsprong. Alleen op Ruisbroek was het 1-1. Men behaalde 59 punten op 60. Er werden 156 goals gemaakt en 16 werden tegengescoord. In de eindronde won men tegen Sefa en Dosko doch de finale werd verloren op Kontich tegen Luchtbalboys met 1-2.

De ploeg werd natuurlijk op 't Gemeentehuis ontvangen en in 't Gildenhuis werd gefeest met een groots kampioenenbal. De club vierde daarbij haar zilveren jubileum met speciale herinneringslintjes in de Reetse kleuren, waarop stond "25" en daaronder "Reet S.K. - Kampioen 3e Provinciaal - 1969-1970".

Spijtig dat de volgende weldoeners van de club het kampioenenbal niet meer konden meemaken

Dr. Raeymaeckers Leo, overleden op 31.10.63 Van Meirhaeghe Johannes, overleden op 9.11.64 Truyts Jan, overleden op 24.4.69

REET S.K. DEGRADEERT NAAR 3DE MAAR SPEELT WEER KAMPIOEN.

Nadat Reet S.K. het kampioenschap had veroverd in 1970 en de bals, ontvangsten en vieringen achter de rug waren, keek men al nieuwsgierig uit naar het volgende seizoen. Tijdens de rustperiode werd de inrichting nog verbeterd met hoofdzakelijk de aanbouw van stortbaden achter de kleedkamers.

De eerste uitslagen van de ploeg waren erg bemoedigend want na zeven wedstrijden was er geen enkele maal verloren, maar ... de kaars was zo stillekensaan aan 't uitdoven door de match thuis tegen het toen zwakke Broechem (1-1). In de volgende elf wedstrijden werden maar 3 punten gehaald. Tenslotte eindigde Reet op de 14de plaats door 't verlies van de laatste wedstrijd op afdaler Broechem (3-1) als een gelijkspel behoud had betekend. De ploeg werd met Oostmalle en Oevel gerangschikt voor een bijkomende afdaler en Reet verloor beide wedstrijden zodat het zakte.

Geen enkele Reetse aanhanger kon zulks begrijpen. De reserves speelden toen kampioen en wonnen hun eerste drie wedstrijden in de eindronde tegen Bornem, Kessel en Schoten, doch verloren de finale tegen Zwarte Leeuw met 4-2.

De spelers uit Wuppertal-Vohwinkel kwamen op 30 en 31 mei op tegenbezoek met twee ploegen. De eerste avond had er een verbroederingsbal plaats.

Vanaf 1971 verscheen de eerste jaargang van het clubblad dat de naam "REETse SportKringetjes" meekreeg. Het werd weldra als voorbeeld aangestipt door bonds- en Vaclainstanties in verband met inhoud en vorm.

Verskillende verbeteringen werden aangebracht waaronder voornamelijk het plaatsen van ijzeren doelen omdat de voorgaande - in hout - omwille van 25 jaar dienst en verouderingsverschijnselen dienden vervangen. Nadat in december 'n TV in de bodega was geplaatst, werd ook de verlichting volledig herzien; de onkosten ervan beliepen meer dan 70.000 fr.

In 1969 startte de club voor het eerst met een ploeg in elke jeugdreeks alsook tijdens het volgende jaar, doch in 1971 kon men niet over het nodige aantal scholieren beschikken en had men, spijtig genoeg, geen ploeg in die jeugdafdeling. 't Was hoog tijd dat er een jeugdkomiteit werd opgericht en het gebeurde dan in september van dat jaar. Dit bestuur heeft een opbouwende politiek gevoerd met waarlijk mooie resultaten.

Bij de daling maakte de club er geen drama van en men begon met veel hoop en volle overgave aan het nieuwe seizoen 71/72. De eerste wedstrijd, een derby tegen Rumst, werd gewonnen met 4-0. Daarna volgden nog twaalf overwinningen na elkaar. Nielse klampte lang aan, doch toen die ploeg op paasdag te Breendonk verloor met 3-1 was Reet al zeker van de titel.

De Reetse ploeg speelde driemaal gelijk en de andere wedstrijden werden allemaal gewonnen. Reet eindigde 6 punten voor Nielse en 13 punten voor Schelle. Er werd 98

goals gescoord en maar 11 toegestaan. Het werden weer vieringen met bal en ontvangst op 't gemeentehuis, maar niet met dezelfde luister als twee jaar voordien.

Voor de zoveelste maal werd de verlichting verbeterd : dit was noodzakelijk voor de regelmatige trainingen. Ook werd de telefoon aangesloten en het nummer 88.30.50 werd dat van de club.

In juli '72 werd het terreincafé merklijk vergroot. De toog werd enkele meter bijgemetseld, net als het andere deel door Jef Herremans. De nieuwe bevoering werd aangepast, er werd „n WC geplaatst en een vertrekje voor de benodigdheden van een centrale verwarming die weldra zou worden aangelegd. Ook kwam er een volledige koelinrichting om bier uit vaten te tappen. Al dit werk, met daarbij de verlichting, het schilderwerk en andere karweien, werd door leden en supporters verwezelijkt. In augustus paste het bestuur het “huishoudelijk reglement” aan en maakte van de club een vereniging zonder winstbejag (v.z.w.). Daarna, in september, werd de elektriciteitstoevoer verzwaard zodat het gedaan was met overbelasting en kortsluitingen. Althans in die tijd toch.

De eerste ploeg vertrok terug in 2de Provinciaal en zou trachten zich in die afdeling te handhaven.

REET S.K. SPEELT TOT 1978 IN 2DE, PROVINCIAAL (6 jaar)

Het was in 1972 dat de ploeg weer in 2DE speelde; nu zou men economischer spelen met meer diplomatie en de factor verstand aan taktiek koppelen om niet meer in de gevaarlijke degradatiezone te geraken. Dit lukte een drietal jaren maar daarna kon men amper aan de dreigende daling ontsnappen.

Pierre Van Reeth werd na drie jaar trouwe dienst als oefenmeester door René Leyssens opgevolgd. Dit eerste jaar werd een merklijke betere rangschikkingsplaats bekleed maar het eropvolgende jaar, in 1978, werd toch gedegradeerd omdat de ploeg één puntje te kort kwam. Die zes jaren voetbal hadden toch een grote betekenis voor de club. Immers in 1972 al speelde de club met 7 ploegen in competitie en daardoor moest 'n reservenploeg en de miniemen op zaterdag spelen.

De drang naar een tweede speelveld liet zich natuurlijk weer goed voelen. Tijdens die zes jaar werd de inrichting, d.i. het terrein met verlichting en afsluiting, de kleedkamers met stortbaden en het terreincafé met alle bijhorigheden, dat bijgewerkt, verbeterd en verzekerd werd, tiptop in orde gebracht. Ook voor de spelers werd heelwat gedaan, niet alleen aangaande de uitrusting, de verplaatsingen, de feestjes en uitstappen, medische verzorging, maar vooral de bijverzekeringen tegen ongevallen. Van de lange waslijst nuttige en fraaie verbeteringen zullen we in dit artikel er de voornaamste uithalen en eventjes belichten.

In oktober '72 werd de chauffage in het terreincafé aangelegd. Een grote en kostelijke zaak; ieder die kon die hielp en alles gebeurde onder toezicht van supporter-specialist Clement De Groof.

Op 21 en 23 april 1973 richtte de club haar eerste paastornooi in voor junioren met 8 ploegen. 't Was een geweldig sukses en het werd daarom elk jaar georganiseerd. 't Zijn telkens weer feestdagen voor het jeugdcomité, dat de inrichting op zich neemt. De Reetse junioren wonnen éénmaal hun eigen tornooi, ni. in 1974.

Na reeds 6 jaar beste dienst werd Silvain Boen in 1973 vervangen door Pierre Van Reeth. In de zomer werd het kleedkamerscomplex uitgebreid en heeft nu een totale breedte van 26 meter en 6 cabines en behorende plaatsen voor materiaal en terreinsecretariaat.

In 1974 werd er een praktischer grasmaaimachine aangekocht voor 70.000 fr., men legde een mooie vloer in de oudste kleedkamers en het terreincafé werd verder geïsoleerd met ervoor mooie bekleding.

Bij het begin van het seizoen 1975/1976 werd de veteranenafdeling leven ingeblazen door enkele ouder geworden trouwe spelers. Ze spelen slechts vriendschappelijke

wedstrijden en toernooien; zijn 'n goede hulp in het hele clubhuishouden, bij het paastornooi en alle feestelijkheden. Ze hebben hun eigen bestuur met eigen inkomsten en boekhouding, evenals het leugdkomitee en bovendien een eigen lokaal voor vertrek bij uitmatchen, nl. "In de Witpen". Ook die afdeling is dus een bloeiend onderdeel van de club.

In september '76 werd een geluidsinstallatie aangeschaft voor 23.000 fr. De Reetse liggende-wipschutters waren al 'n tijdje zonder lokaal en ze konden hun gading in 't dorp niet meer vinden. Vonden ze een jaar een onderdak in Rumst, in samenwerking met Reet S.K. werd er een doelmatig schuttersvertrek tegen het terreincafé geplaatst zodat alles door een verbindingsdeur één geheel vormt, nadat regeling werd getroffen voor de tank van de verwarmingsinstallatie. Dit schutterslokaal kan ook worden gebruikt voor andere doeleinden. Deels is het vergaderlokaal, anderzijds werd het al gebruikt voor ontvangsten, eetplaats, bar, enzovoort. De vreemde wipschutters spreken met veel lof over heel de installatie en de Retenaren schieten nu als Reetse Schutterskring onder naam "Reet S.K."

Die samenhangigheid tussen schutters en voetballiefhebbers is een mooi voorbeeld van ware dorpsverbondenheid.

De afwatering van de stortbaden liep vroeger naar putten om te bezinken om verder af te vloeien naar de gracht naast de eigendom van J. Van Hoof.

In juni 1977 werd al het water via een leiding naar de riolering gebracht. Die laatste tijd werd het gemeentebestuur niet losgelaten tot het bekomen van een tweede speelveld. Het Reet S.K.-bestuur blijft onverwijld hopen, nu zeker bij het "Jaar van het kind" en 't zou "sorry" zijn moest men over onze vroede gemeentevaders denken : "Habent oculos et non vident".

DE PLOEG ZAKTE NAAR 3DE EN KON ZICH OP 'T NIPPERTJE REDDEN

Toen de Reetse ploeg in 1971 degradeerde naar 3DE, scheen ieder er gerust in dat men 't volgende jaar terug zou klimmen en de kampioenstitel veroveren. En 't gebeurde zo ook! Maar toen men in 1978 in 3DE ging spelen was er veel minder optimisme dan voorheen. Na 16 wedstrijden had Reet S.K. slechts 6 punten en stond laatst gerangschikt met 5 punten minder dan de voorlaatste. Er kwam dan een heropflakking met 6 achtereen gewonnen wedstrijden. Het begon thuis tegen Tisselt met 8-0, de hoogste score van 't speeljaar in heel de reeks. Ja, voetbal is onberekenbaar en alles is mogelijk. Was het toeval, was de lange gedwongen winterrust gunstig en dit voor Reet alleen of had de ploeg een gedaanteverwisseling ondergaan? Niemand kan het antwoord geven. De rode lantaarn, die er was opgehangen, werd uit het terreincafé verwijderd en de ploeg speelde met wisselende kansen vechtend tegen de degradatie. De laatste wedstrijd, thuis tegen Schelle, zou beslissend zijn. 't Werd een gelijkspel en nu moest de ploeg een testmatch spelen tegen Lint (op Kontich) om een zuiver klassement te krijgen. Na verlengingen was het 1 -1 . De Retenaren misten een strafschop. Bij het geven van penalty's werd dan nog verloren met 3-1 zodat onze ploeg die dag 5 van de 6 strafschoppen miste.

Van de vier ploegen (uit elke reeks één) die in aanmerking kwamen om te zakken, kon maar één ploeg zich redden. Reetse pessimisten spraken al van forfait geven, doch Reet speelde en won tegen V.K. Schilde (op terrein Kloosterheide) en daarna ook tegen Tielen (op Nijlen). Telkens met 0-3.

Reet was gered, de vreugde was algemeen in de rangen en de overwinnaars trokken al feestvierende door het dorp. De club kon dus in september '79 weerom in 3DE Provinciaal starten.

Schuin achter het terrein beschikt de club nu over een oefenveld waarop ijzeren doelen werden geplaatst. Het is slechts 60 m. op 70 m. en daarop gebeuren heelwat trainingen zodat het groot speelveld langer aan aftakeling kan ontsnappen.

Reet S.K. speelt nu reeds 5 jaar regelmatig met 8 ploegen, waarvan zes in competitie. De praeminiemen begonnen hun vriendschappelijke wedstrijden in 1974, de veteranen een jaar later. Het terrein werd ook ter beschikking gesteld van de ploeg van de naastgelegen buismeubelenfabriek, Amicale Tavo, die in een aangesloten verbond speelt. Ook een ploegje gelegenheidsspelers, 'n lang bestaande vriendenkring die zich de "Veteranen van 't Gildenhuis" noemen, kunnen over de inrichting beschikken. De K.W.B. speelt er sedert enige jaren een tornooi met ploegen uit de buurt en ook heeft er ieder jaar een scholentornooi plaats, ingericht door het jeugdcomiteit. Op 1 november spelen telkens de ouders der jeugdspelers tegen Reetse bestuursleden : dat is een ware verbroederingsdag. Met de paasdagen heeft dan het gekend juniorentornooi plaats. Onze jeugd speelt dan ook nog in tornooien bij andere clubs. Dit jaar, in 1979, wonnen zowel de scholieren als de praeminiemen het paastornooi in Terhagen.

Het clubbestuur bestaat heden ten dage in 1979 drievoudig, maar het werkt in zijn geheel ook als algemeen bestuur. Het hoofdbestuur en meteen ook Beheerraad hebben als voorzitter Raymond Vermeulen, als ondervoorzitters Alfons Hellemans, die voorzitter is van het jeugdcomiteit en Frans Van hoylandt, die eveneens ondervoorzitter is van de veteranenafdeling. Erevoorzitter is Alfons Costermans. Verder zijn er penningmeester Leon De Wael, voor de andere en duidelijk afgelijnde taken (al is elke taak in samenwerking met de andere bestuursleden) zijn er bij het hoofdbestuur nog Gerard Faes, Willy Van Rompaey, Jan Buelens, Roger Verlinden, Gustaaf Theunis en sekretaris Jozef Van Herck. Ook zijn er de medebestuursleden als Willy Everaert, Etienne Staepelaere, Juul De Schutter, Jozef Schoeters, Albert Buelens, Hendrik Beeckmans. Het jeugdbestuur telt ook Georges Poelemans, Walter Hugo, de penningmeester, Hendrik Smets, Laurent Michiels, Raymond Van Herck en sekretaris Georges Serrien. Ook Gustaaf Theunis en Albert Storms hebben hun taak.

Het veteranenbestuur heeft als voorzitter Jos De Laet. Ook zijn er voor Gustaaf Van Dyck, Gustaaf Theunis, Albert Storms en Willy Verheyden taken weggelegd daarbij. Karel Verherstraeten is veteranensecretaris.

Deze namen willen wij U niet onthouden. Wij verontschuldigen ons indien er vergeten zijn en bijaldien kan er steeds iemand bijkomen of afvallen.

René Leyssens nam na 3 jaar ontslag als trainer en hij wordt opgevolgd door Eugene Jacob. Inmiddels is sedert zovele jaren het lokaal café De Wissel in de Eikestraat.

In deze afleveringen werd er slechts hoofdzakelijk op deze bladzijde geschreven met namen en ook werd er niet gesproken over statistieken. Toch mag er geweten worden dat sinds het ontstaan en tot op dag van verschijnen van dit "geschiedenisboekje" 914 echte competitiewedstrijden werden gespeeld met de eerste ploeg van Reet S.K.

Daarvan werden er 401 gewonnen, 175 maal gelijkgespeeld. Reet scoorde daarin 2004 keer en stond in die tijd 1580 doelpunten toe. Tenslotte wordt er gehoopt dat alle Reet S.K.-leden steeds op dezelfde golflengte zullen afstemmen, zelfbewust en solidair hun club zullen steunen en de zinvolle woorden indachtig blijven:

„t Verleden leeft in ons
het heden hoopt op ons
de toekomst straalt voor ons...
juni 1979

3. NAWOORD (door J. Van Herck en R. Vermeulen)

Als dit "boekje" op 21 en 22 juli 1979 in de tentoonstelling van "Reet en het jaar van het dorp" tussen zoveel herinneringen ligt, dan is dat dank zij vele oorzaken. De plaatselijke Cultuurraad heeft gewenst dat niets mag verloren gaan, in gelijk wat. Daarbij hoort dan de plaatselijke voetballers.

Meester Schoeters - zo is hij best gekend - heeft de handschoen opgenomen en hij heeft overal waar mogelijk was de geschiedenis opgezocht zonder dat die geweld word aangedaan. Wij weten uit ondervinding dat het zeer moeilijk is om weer te geven wat werkelijk was en niet wat zomaar gedacht was of uit de lucht gegrepen. Nu mag het nog niet zolang geleden zijn dat de huidige club, Reet S.K., werd opgericht en dat was eind 1945, en hoevelen weten nog hoe de eerste samenstelling eruit zag? Echt, elke dag die voorbij is, is geschiedenis. Wat voorbij is is voorbij, het komt niet meer terug en velen denken niet meer aan het verleden als daaruit toch de lessen moeten worden getrokken. In dit "geschiedenisboekje" vindt U veel, zeer veel. Natuurlijk niet alles. Er werd getracht alle tekst op te nemen in het cubblad "REETse SportKringetjes" maar uiteindelijk bleek dat het onmogelijk was. Er is daarom grotendeels overgegaan naar verwijzingen. Data, korte anekdoten waarvoor weinig moeilijke stappen dienden gezet. Door dat "kort houden" zijn er vele van die echte "geschiedenisjes" niet opgenomen en toch verdienen ze dat.

Zo zal U nergens hierin iets vinden over de omstandigheden omstreeks de vijftiger jaren als de ploeg het echt moeilijk had. Als de bestuursleden op de zondagvoormiddagen uren tijd moesten besteden om spelers te vinden die bereid waren om mee te doen. Ook niets over aangesloten spelers van buiten de gemeente, waarvan één eens thuis diende opgehaald. Hij was nergens te bekennen maar op plaats van de uitwedstrijd vond men hem als hij daar van halftien lag te slapen in de cabine.

Ook vindt U niets over andere anekdotes bij bvb. verplaatsingen. Als men met de reserven eens op Sparta had gaan spelen zagen de vooraan zittenden een wiel bollen bij het uitkomen uit de tunnel. Aangename hilariteit natuurlijk, o ja, "Kijk, daar bolt een wiel!". Tot men snel ondervond dat het van de eigen camionette kwam.

Zulke anekdotes mogen niet verloren gaan, niet uit het geheugen en ze doen dat als daarvan geen nota wordt genomen, als daar geen "boekje" over geschreven wordt.

Er zijn er nog zoveel andere. Er zijn zoveel jaren en dagen voorbij gegaan sedert de eerste trap tegen de bal werd gegeven. Aangename en trieste maar van het trieste onthoudt men niet veel, van het aangename wel en het is maar best zo.

Wat hierin niet voorkomt zal, als het vernomen wordt, wel plaats vinden in het Reetse clubbied zodat het daarin geschreven blijft voor de toekomst.

Met dit "boekje", met "Het jaar van het dorp" mag de geschiedenis niet stilstaan. We moeten haar eren, voor ogen nemen, notities nemen, opdat ze in de toekomst basis zou zijn voor betere tijden; omdat een ezel zich geen tweemaal aan dezelfde steen mag stoten. Als te weinig aandacht wordt geschonken aan geschiedenis dan herhaalt die zich en dat is door de ouderen onder ons ondervonden door twee wereldoorlogen. En ouderen dat worden de jongeren van de huidige tijd ook. Aan hen om taken over te nemen van anderen met het voordeel de ondervinding mee te krijgen van die anderen. Aan hen om die dan vele jaren nadien weer door te geven aan nog anderen.

In Reet blijft niets lang bestaan. Dat is een gezegde van oudsher. Toch bleef "voetballen". Mensen met inhoud zorgden er voor, mensen met inzet, mensen van een dorp die mee geschiedenis hebben gemaakt. Zij hadden er geen "jaar" voor nodig, enkel de mogelijkheid om de jeugd de kans te geven. En die kans dient ook aan huidige en toekomstige jeugd gegund opdat later de voetbalsport in Reet niet enkel in dit "geschiedenisboekje" zou te vinden zijn.

J. Van Herck, clubsecretaris R. Vermeulen, voorzitter Reet S.K.

4. OPMERKINGEN

Naar aanleiding van "Het jaar van het dorp" en om te voldoen aan de wensen van de plaatselijke cultuurraad hebben wij besloten om in ons clubblad enkele artikelen te laten verschijnen betreffende de geschiedenis van de dorpsvoetbalsport in de gemeente Reet vanaf ongeveer de eeuwwisseling (1900) en dit voor zover we de nodige gegevens hebben kunnen achterhalen

De teksten werden deels digitaal als handmatig ingevoerd. Eventueel fouten kunnen voorkomen. De tekst is hier en daar aangepast aan de nieuwe spelling.

5. Reet S.K., afdeling Veteranen (door Karel Verherstraeten).

Als voorzitter ben ik fier en gelukkig tegelijk.

Fier omdat ik mee aan de wieg heb gestaan van iets wat toendertijd een uitdaging was. Gelukkig omdat het opzet van 25 jaar terug , nog steeds geslaagd mag genoemd worden.

Een overzicht van onze werking

Bij het einde van het voetbalseizoen 1974 - 1975 werd een wedstrijd gespeeld met jeugdbegeleiders , reserves en sympatisanten van Reet SK tegen een ploeg die bestond uit scheidsrechters. De uitslag is vandaag minder van belang (want er werd 1 - 2 verloren) maar die activiteit was de basis voor de oprichting van de Reet SK veteranen afdeling.

De interne organisatie van de club in 1975 , met een dagelijks bestuur, hoofdbestuur en jeugdbestuur liet toen immers toe van een extra onderafdeling op te starten.

In het tussenseizoen werden contacten gelegd met Mr. Vercammen van de veteranen - afdeling van FC Kontich en met Mr. Marnef van de veteranen - afdeling van Nielse , om te vernemen hoe zij hun onderafdeling lieten draaien.

Naar FC Kontich gaan gebeurde op een zondagvoormiddag. Hoe meer mondelinge ervaring overgebracht werd, hoe groter de euforie werd om er mee te starten. De aanzet om binnen Reet SK een bestuur voor de nieuwe onderafdeling samen te stellen was meteen gegeven.

Jos De Laet werd voorzitter, Karel Verherstraeten nam de functie van secretaris op zich, Frans Van Hoylandt werd de penningmeester en Albert Storms werd bestuurslid. Bij het begin van het seizoen 1975 - 1976 werd officieel gestart met veteranenvoetbal.

Er waren in die periode zelfs twee reserve elftallen en enkele mensen van het jeugdbestuur waaruit het nodige potentieel en kwaliteit gehaald werd, zodat er voldoende spelers voorhanden waren om een veteranen afdeling mogelijk te maken en vooral de continuïteit te verzekeren.

De uitslagen van het eerste jaar waren wisselvallig tot vrij goed en vooral de de wil om uit te bouwen wat gestart werd, was aanwezig. Met 7 overwinningen op 12 wedstrijden, 2 verlieswedstrijden en 3 gelijke spelen of beter : 27 doelpunten voor en 14 tegen, maar ook met een eerste plaats op het toernooi van FC Kontich op het einde van het seizoen, groeide het geloof in het slagen van de veteranenafdeling.

Het aantal wedstrijden nam jaar na jaar toe. Er werd later zelfs internationaal gevoetbald. Niet alleen op toernooien , maar dank zij Frans Van Hoylandt ook rechtstreeks uit én thuis tegen Vohwinkel - Wuppertal (Duitsland). Dat deze contacten niet alleen om de sport maar ook om het plezier en de vriendschapsbanden gingen, mag zeker vermeld worden. Wat steeds de bedoeling was binnen de onderafdeling, vandaag nog steeds is én hopelijk nog lang zal blijven is van sport te beleven via kameraadschap. Het sportieve komt dan wel vanzelf. Geen competitievoetbal dus , liefst steeds op zaterdag , én steeds met de bedoeling van spelers die uit het eerste elftal komen, in onze afdeling op te

vangen. Andere sportieve mensen om onze kern mee aan te vullen blijven eveneens steeds welkom.

De onderafdeling is zelfbedruipend en om de kosten te kunnen dragen werd jaren na mekaar de "nacht van de veteranen" georganiseerd. Telkens een avond met muziek én dans én drank al was het om de penningmeester te plezieren. In die tijd werd zelfs afgezien van deelname aan tornooien omdat er bij elke wedstrijd, zelfs van 2 x 15 minuten, telkens 100,- fr betaald diende te worden aan de voetbalbond voor de spelers van + 40 jaar.

Later werd die organisatie verandert naar kaartavonden, die vandaag nog steeds doorgang vinden.

Ik kan het bestuurlijk gedeelte best even schetsen want sinds 1985 veranderde er toch wel wat.

Door het verhuizen van voorzitter Jos De Laet naar Belsele kregen we in dat jaar een herschikking binnen het bestuur. Karel Verherstraeten werd voorzitter, toen kwam François Rosseel erbij als secretaris, bleef Frans Van Hoylandt penningmeester, bleef Gustaaf Van Dijck de feestleider en Albert Storms bestuurslid. Het bestuur werd later dan nog aangevuld met François Beeckmans en onlangs dan verder nog met Marc Beeckmans.

Door het overlijden van Frans Van Hoylandt kwam de taak van penningmeester bij Albert Storms terecht. Hij heeft vandaag nog steeds deze functie.

Voor enkele jaren verhuisde ook François Rosseel en met die verhuis verdwenen eveneens alle gegevens van de veteranen - afdeling. Gelukkig is daar nog de clubsecretaris Jozef Van Herck die met formulieren en andere papieren wél deftig weet om te gaan. Via o.a. hem heb ik toch het meeste aan informatie weten terug te vinden van o.a ons 25 jarig veteranen - bestaan

Naast het bestuur wil ik ook de spelersgroep even belichten.

Vandaag bestaat de volledige groep uit 28 mensen die allen lid zijn van K.Reet S.K. We zijn met 5 bestuursleden en 19 effectieve spelers. De anderen zijn oud - veteranen die niet meer aantreden maar wel clublid en supporter blijven.

De jongste speler in de groep is 29 jaar en de oudste is er 58 jaar. Met 1 speler van 29 jaar, 6 mensen van + 30, 10 mensen van + 40 en 2 van + 50 bereiken we een gemiddelde ouderdom van de spelers van 42 jaar

Belangrijk detail en zeker te vernoemen is het feit dat TOEN - speler en NU - NOG speler én de man van 58 lente's , Willy Everaert , er inderdaad vanaf het begin bij was. Willy kwam uit het eerste elftal en vond onmiddellijk z'n draai in onze ploeg.

Nog steeds trekt hij elke week zijn sportschoenen aan en eens zijn "diesel" op gang is, is hij nog altijd niet te houden of voorbij te gaan op het terrein.

Als voorbeeld van inzet maar ook van clubliefde is Willy echt het vernoemen waard.

Dat we over een goed presterende groep beschikken is geweten in de omliggende gemeenten en zelfs ver daarbuiten. De uitdaging die ze aangaan om de veteranen van Reet SK te kunnen verslaan is dan ook elke wedstrijd voelbaar. Anderzijds is door die bekendheid het aantrekken van nieuwe spelers voor onze afdeling geen probleem en kunnen we steeds aan de noodzakelijke verjonging werken

Bij de doorlichting van de afdeling past het zeker ook van de andere activiteiten die we organiseren, even aan te raken.

Buiten het wekelijks voetballen gaat de groep, mét familie, praktisch volledig mee op stap voor het jaarlijks winterweekend. Telkens het laatste weekend van januari werd dat reeds 7 maal georganiseerd.

Er word ook sporadisch afgesproken onder mekaar, om te gaan bowlingen en als er soms wedstrijden wegvallen vinden de spelers zich onderling om te gaan zaalvoetballen. Zelfs aantreden in het reserve elftal is voor sommigen onder ons nog haalbaar. Sleutel van het succes van de afdeling is het jaarfeest. Op dat jaarlijks diner maken we de

vriendschapsbanden telkens wat "echter" en genieten we ten volle van het onder mekaar zijn. Allemaal fantastisch om dat te mogen beleven.

Tot slot toch even wat cijfers !!!.

In onze 25 jaar veteranenvoetbal komen we in totaal aan:

- 608 wedstrijden
- 394 gewonnen wedstrijden
- 97 verloren wedstrijden
- 117 gelijke spelen

In procenten geeft dat 64.802 % gewonnen, 15.953 % verloren en 19.243 % gelijk gespeeld

- 1802 doelpunten voor
- 698 doelpunten tegen

In procenten geeft dat 72,08 % doelpunten voor en 27,92 % doelpunten tegen

Conclusie is dus dat een gemiddelde wedstrijd van onze afdeling, qua doelpunten . steeds eindigt op 3 - 1 winst.

De veteranen van K. Reet S.K. veroverden op 30 toernooien tijd (in een tijdspanne van 26 jaar) 7 maal de eerste plek, 10 maal de tweede, 7 maal de derde, 4 maal de vijfde, 1 maal de zesde en 1 maal de zevende.

Als we het hebben over wedstrijden, kunnen we vermelden dat ze van 1975 t.e.m. eind april 2000, 608 wedstrijden speelden waarvan ze er 394 wonnen en 97 verloren. 117 maal eindigde de stand op een gelijkspel. Onze veteranen slikten op 26 jaar tijd 698 goals, maar scoorden er wel 1802.

Karel Verherstraeten